

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	oversat af P. Jerndorff-Jessen.
Titel Title:	<u>Nye Indianer-Fortællinger</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus : Det Jydske Forlag, 1902-1904
Fysiske størrelse Physical extent:	4 bd. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

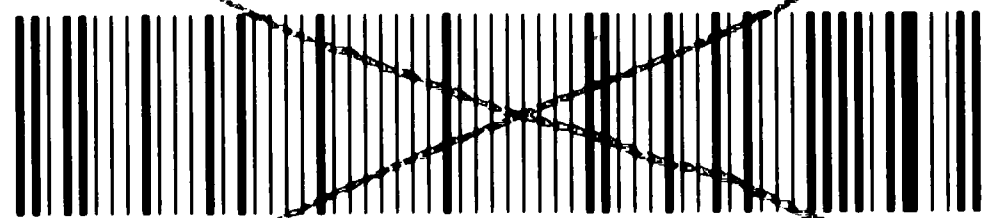
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58 - 20.

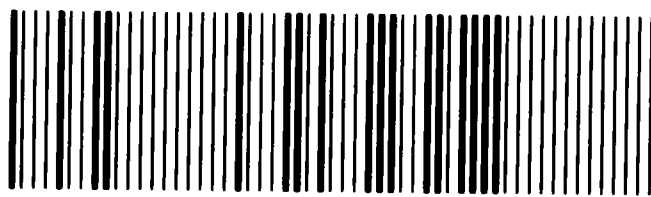
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1 - 2.S 58 8°

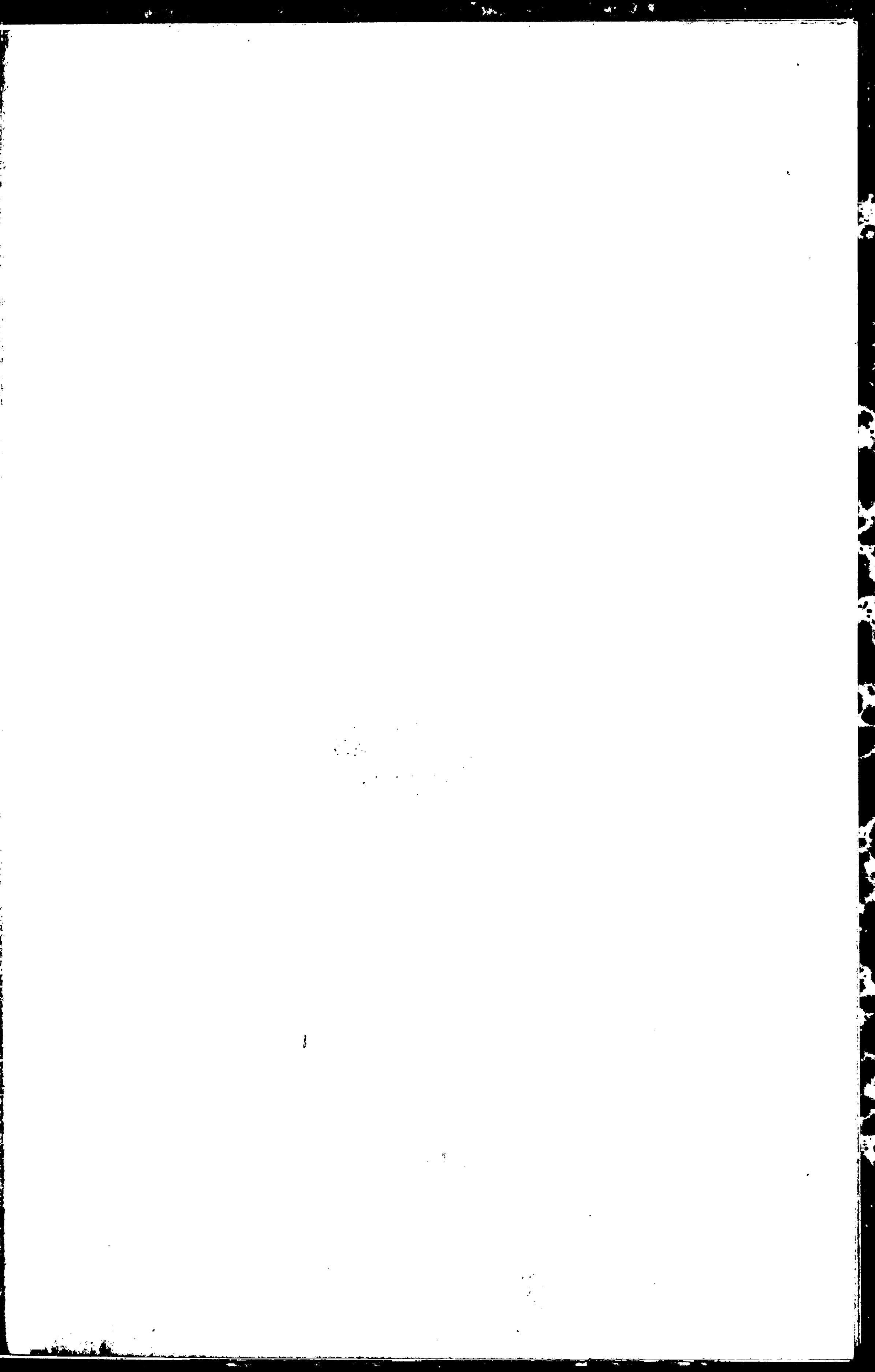
1 1 58 0 8 00325 8

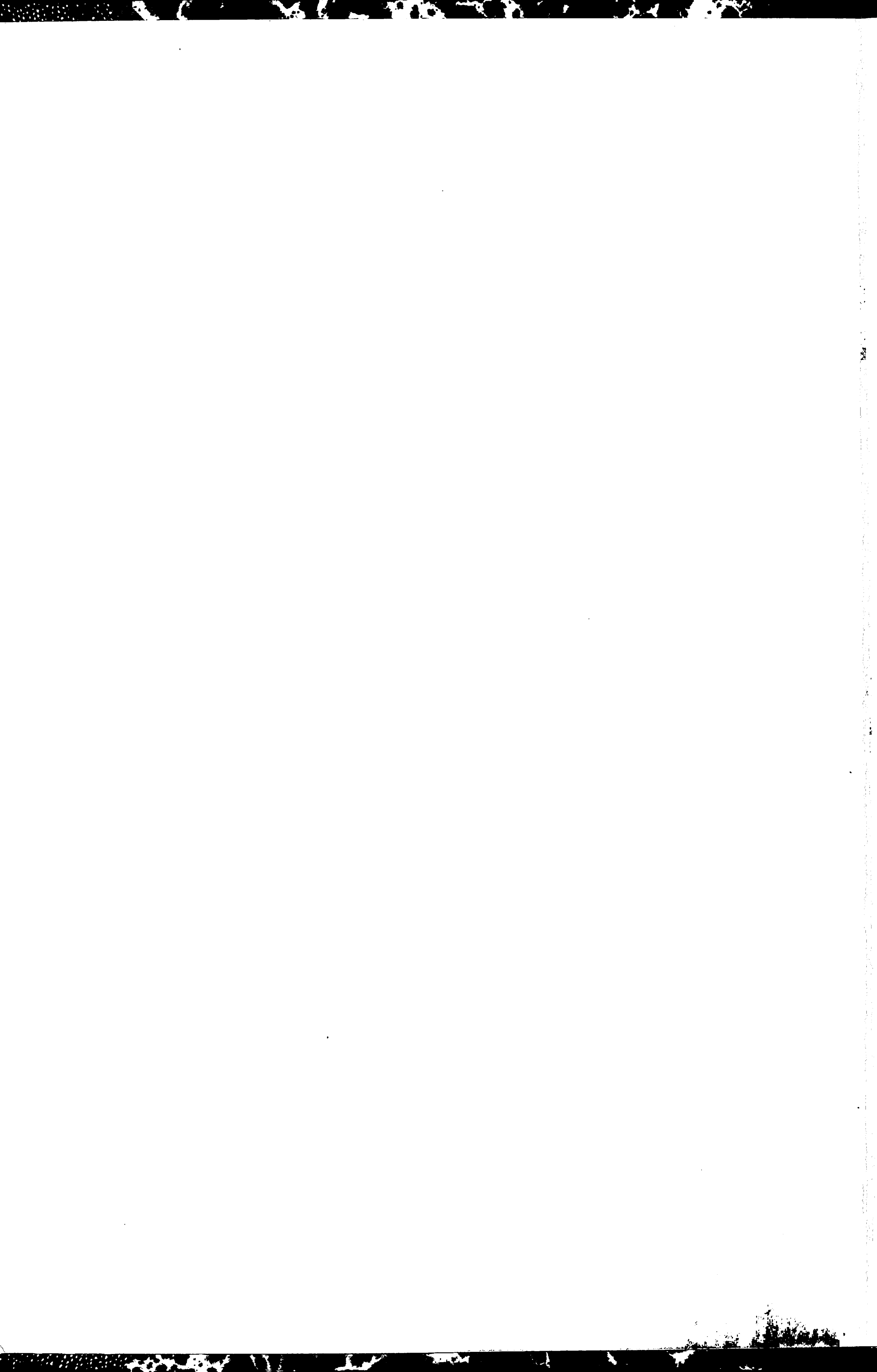

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023473780

BIND

PRIS 1 KRONE

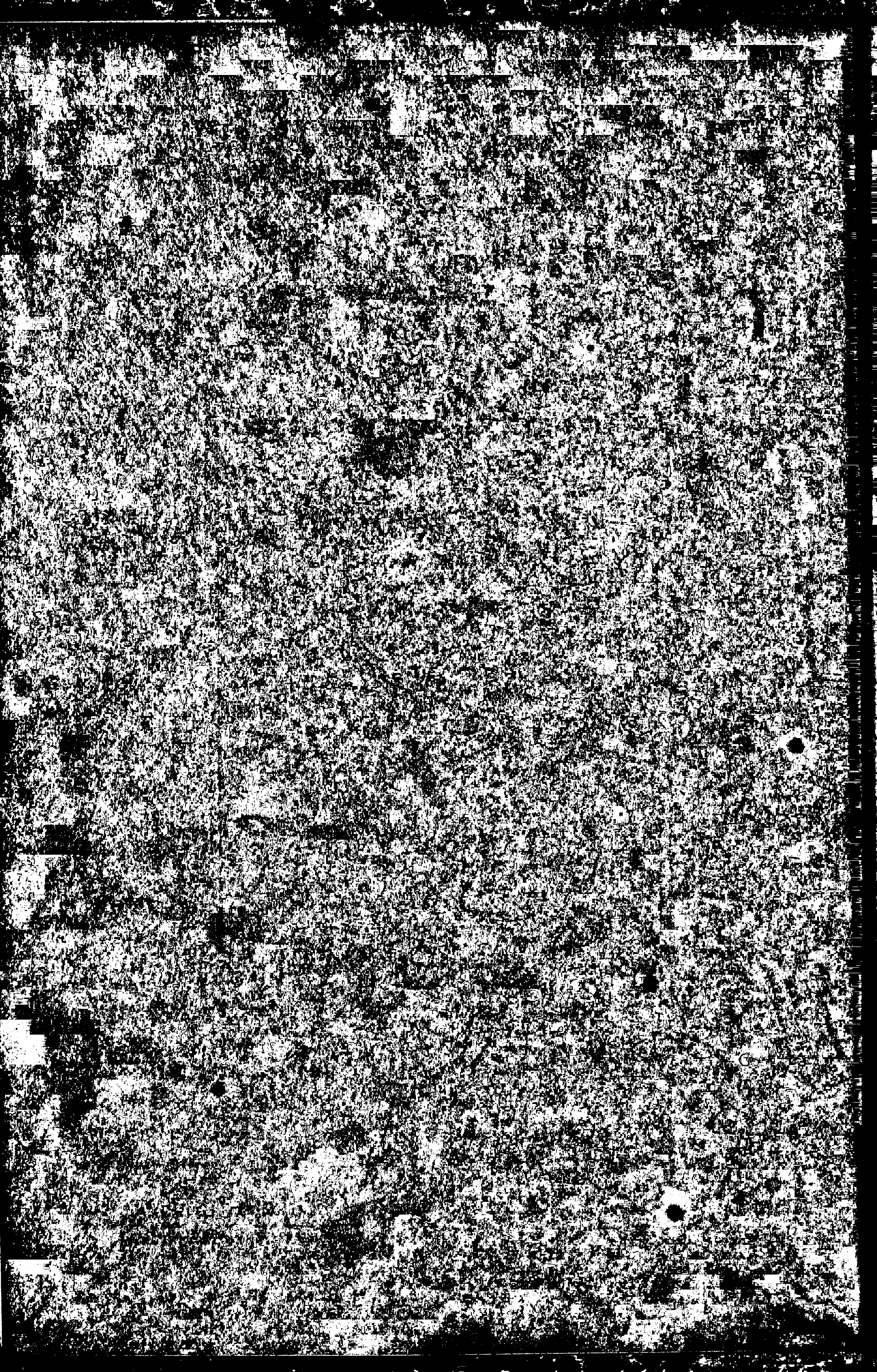
NYE INDIANER FORTÆLLINGER

PELSJÆGERNE

J. Thgaard. 1902.

DET JYDSKE FORLAG

EDWARD S. ELLIS

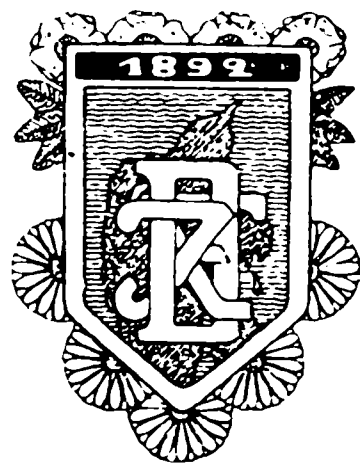
PELSJÆGERNE

NYE INDIANER-FORTÆLLINGER

OVERSAT AF P. JERNDORFF-JESSEN

TREDJE BIND

MED ILLUSTRATIONER

AARHUS

DET JYDSKE FORLAG

1903

1904. 533

AARHUS STIFTSBOGTRYKKERI.

I KAPITEL.

Udenfor Blokhuset.

En klar Efteraarsmorgen hen imod Slutningen af det attende Aarhundrede stod tre Ynglinge ved Foden af Ozark Bjærgene og stirrede ned i en Dal, som havde været Maalet for en flere Dages Vandring fuld af spændende Eventyr, som vi har fortalt vore unge Læsere om i »Falkefod«.

De tre Ynglinge var vore gamle Venner Fred Linden, en djærv ung 16 Aars Knøs, Terents Clark, en irsk Dreng paa 15 Aar, begge fra Grænsebyen Greville, samt den unge Indianerkriger Falkefod, om hvem vi allerede har berettet en hel Del.

Den firkantede, massive Bygning nede i Dalen, omtrent 500 Alen fra dem, var Vinteropholdssted for tre Trappere, af hvilke den ene var Fader til Fred. Fra et Hul i det flade Tag steg en tynd Røgsøjle omtrent lodret op i den klare Luft.

De tre Ynglinge var meget stærkt optagen af det Spørgsmaal, om Ilden inde i Blokhuset var tændt af Indianere eller de hvide Mænd. I det første Tilfælde, skulde den sikkert nok tjene som

Lokkemiddel; men i sidste Tilfælde kunde vort lille Selskab trygt nærme sig den simple Bygning, hvor de da var sikre paa at faa en god Modtagelse.

Vore unge Venner havde erfaret, at der var en stor Flok Winnebagoer i Nærheden, og at de uden Tvivl havde i Sinde at angribe Trapperne i deres Blokhus. — Havde dette Angreb nu allerede fundet Sted? Var de tre Jægere bleven skudt ned? Laa de maaske stive og kolde inde i Krattet, ombragte af deres forræderske Fjender?

Det var paa denne Maade, at Terents's Fader havde mistet sit Liv, og man vil derfor let kunne forstaa, med hvilken Ængstelse de to Knøse afhandlede det fornævnte Spørgsmaal. Imidlertid var Fred dog tilbøjelig til at tro, at der ikke var tilstødt de tre Jægere noget ondt, i hvor vel Falkefods Formodning om det modsatte gjorde hans to Led-sagere noget urolige.

»Jeg kan nu ikke forstaa, hvorfor de skulde gribe til et saadant Fif som det,« bemærkede Fred; »thi hvis de har slaaet Fader og de andre ihjel, hvorfor skulde de saa bruge Ilden derinde som et Lokkemiddel?«

»For at lokke andre ulykkelige i Fælden,« var Terents's meget fornuftige Svar.

»Ja, men de har jo ingen Grund til at tro, at der er nogen hvide i Nærheden,« sagde Fred.

»Mine Brødre maa ikke være for trygge,« bemærkede Falkefod, der støttede sig til sin Bøsse, medens han opmærksomt stirrede paa Blokhuset. »Winnebagoerne mod Syd gav Signal til en Flok imod Nord. Falkefod iagttog dem, jeg kunde ikke læse, hvad Tegnene skulde betyde; men det er sandsynligt, at de skulde fortælle Krigerne mod Nord, at to hvide Knøse ilede op mod Lejren ved

Bjærgene, og nu er de vist belavet paa at tage imod dem.«

Dette var ikke faldet Fred ind før, men det gjorde ham meget ængstelig. »Ja, det forandrer jo rigtignok Sagen,« svarede han, idet han blev ganske bleg; »jeg havde ikke før tænkt paa, at det Ild-Signal, du har fortalt os om, kunde betyde dette.«

»Jeg synes nu,« sagde Terents og kløede sig i Nakken, »at dersom det er vore Venner, som er inde i Blokhuset, saa maa de vise sig uden for inden ret længe — ikke sandt, Falkefod?«

»Min Broder taler Vidsommens Ord.«

»Ja, men saa har vi jo ikke andet at gøre end at sætte os ganske rolig ned og vente, som Bjørnen gjorde, da Jægeren krøb op i et to Aars Træ.«

Dette Forslag vandt slet ikke Freds Bifald. Naturligvis vilde det efter nogen Tids Forløb løse Spørgsmaalet; men da det var hans egen Faders Skæbne, det gjaldt, kunde han ikke sætte sig rolig ned og vente, dertil var hans Spænding alt for stor. De kunde jo maaske komme til at vente lige til Middag. Nej, han maatte have Sandheden at vide straks.

»Jeg kan ikke slaa mig til Ro med at vente og staa og snakke om det — al vor Snak er jo kun Gætterier,« sagde han, »lad os se at faa Klarhed over det, saa snart vi kan, Falkefod.«

De to Knøse saa op til Shawanoen for at faa Svar. Han nikkede for at betegne, at han var enig med Fred, og derefter sagde han dem sin Plan, som var meget simpel.

De skulde skille sig fra hinanden og nærme sig Blokhuset fra forskellige Sider, men naturligvis med den yderste Forsigtighed. Det kunde jo hænde, at en af dem fik Øje paa noget, hvoraf han kunde

slutte, om der var Indianere eller hvide i Blokhuset, i saa Fald skulde han tilkendegive dette ved et Signal, som de havde benyttet sig af før. Viste det sig, at det var Winnebagoer, som var inde i Blokhuset, skulde ingen af Drengene gaa længere frem, men trække sig tilbage til det Sted, hvor de nu stod, medens Falkefod fuldførte Planen alene.

Saa skiltes de. Terents gik til højre og listede sig frem mellem Klippestykker, Træer og Buske, indtil han kunde naa saa nær hen til Blokhuset som muligt, medens Falkefod forsvandt til venstre, hvor han kunde drage Nytte af Brinkerne ved Vandløbet, der flød tæt forbi Blokhuset. Imidlertid saa det dog ud til, at ingen af dem ved Dagslyset kunde komme nærmere end tre Hundrede Fod til Blokhuset uden at blive set.

Fred bevægede sig sagte lige fremad med Bøssen i Haanden og med alle Sanser spændt til det yderste; men han havde ikke gaaet tredive Skridt, førend han gjorde en overraskende Opdagelse: en Winnebago Indianer gjorde akkurat det samme som han selv.

Fred havde listet sig uden om et stort Klippe-stykke, havde skudt nogle Grene og nogen vild Vin til Side og bevægede sig fremad med den Forsigtighed, som en indfødt Grænseboer aldrig glemmer at iagttage under slige Forhold, da en Bevægelse i Krattet foran ham fik ham til at standse og stirre spændt der hen.

»Det er en Bjørn eller et andet vildt Dyr,« tænkte han. »Det gaar ikke an, at jeg kommer i Spektakel med det, for saa kan jeg blive nødt til at skyde. Men hvad —!«

En rød Indianerskikkelse havde rejst sig fra sin bøjede Stilling og stod rank oprejst og stirrede

lige frem, som om han havde opdaget noget mistænkeligt. Derefter stirrede han til højre, saa til venstre og til sidst lige tilbage.

Hans grimme, bemalede Fjæs kom tydelig til Syne, det var et af de mest frastødende, Fred nogen Sinde havde set; men han havde set for mange af den Slags til at miste sin Koldblodighed. Da Krigeren rettede sig, dukkede han sig derfor straks ned, saa at han ikke kunde ses, medens han selv kunde holde Øje med Fjenden ud mellem Bladene.

»Hvis han er den eneste her i Nærheden, saa bryder jeg mig ikke om ham,« tænkte Fred. »Paa Vejen hertil skræmmede jeg tre af dem bort, og jeg er heller ikke bange for ham her.«

Det lod til, at Winnebagoen var tilfreds med det, han saa; thi han begyndte nu igen at gaa fremad med den samme Forsigtighed som før. Fred fulgte efter ham paa samme Maade, parat til at bukke sig ned, naar som helst det behøvedes.

Omtrent et Kvarter efter saa Fred, at Krigeren havde naaet Randen af den aabne Plads omkring Blokhuset. Her standsede han og gemte sig bag et Klippestykke, medens han kiggede uden om det hen til Boligen, som kun laa et Hundrede Skridt derfra. Imens listede Fred sig paa Hænder og Knæ hen til det nærmeste Træ, der var stort nok til at skjule sig bag ved, og herfra iagttog han Rødhuden.

I over ti Minutter stod han fuldstændig ubevægelig og stirrede paa Blokhuset, hvis Bagside vendte ud imod ham og Fred, og denne kunde ikke forstaa, hvad hans store Forsigtighed skulde betyde; thi de tre Jægere modtog altid med stor Venlighed de Indianere, der nu og da søgte Husly hos

dem, og hvis Rødhuderne havde taget Hytten i Besiddelse, var hans Adfærd jo endnu mere uforstaaelig.

»Det ser næsten ud,« tænkte Fred, »som om Fader og de andre er inde i Huset, og at denne Fyr venter paa, at en af dem skal vise sig, for at han saa kan skyde ham. Men jeg har ogsaa en ladt Bøsse hos mig, og saa snart han der hæver sit Gevær for at give Ild, skal han selv komme til at bide i Græsset, og det samme skal ske, hvis han faar Øje paa Terents eller Falkefod og prøver paa at skyde dem.«

Da der var gaaet nogle Minutter, saa Fred, at der var noget nyt, som havde tiltrukket sig Rødhudens Opmærksomhed; thi i Stedet for at stirre ligefrem begyndte han nu at se til højre. Fred fulgte Retningen af hans Blik, men kunde intet usædvanligt opdage.

»Han ser sig maaske tilbage for at forvise sig om, at han ikke bliver iagttaget,« tænkte Fred; »der skulde da vel aldrig være nogen, som ogsaa staar og ser paa mig.«

Han blev helt forskrækket ved Tanken og begyndte at se sig om til alle Sider; men heller ikke nu kunde han opdage noget. Han tog Huen af Hovedet og bøjede sig ud til den ene Side for at se efter Winnebagoen. En Gysen gennemfo'r Knøsen, da han opdagede, at Krigeren, i Stedet for at se til højre som før, nu øjensynlig stirrede paa det Træ, bag hvilket Fred gemte sig.

»Han maa have set mig!« tænkte Fred, medens han skottede ned til Bøssen for at se, om der endnu var Krudt paa Panden, »men er han alene, tænker jeg nok, jeg kan klare mig, især da Falkefod

er i Nærheden; for naar han hører Skydningen, vil han naturligvis snart komme.»

Men da Fred igen kiggede frem fra Træet, saa han til sin glædelige Overraskelse, at Winnebagoens Stirren ikke gjaldt ham. Han havde nemlig nu sin Opmærksomhed rettet mod højre og var begyndt at gaa frem i denne Retning.

Straks efter traadte Fred frem fra Træet og fulgte med Blikket stift fæstet paa Winnebagoen efter denne, rundt om Klippestykker, mellem Træer og gennem Krat; thi han var bange for, at det var en af hans Venner, Indianeren havde faaet Øje paa.

Nogle Hundrede Alen blev tilbagelagt paa den Maade. Da gjorde Indianeren Holdt, rettede sig og begyndte igen at se sig om. Fred dukkede sig paa ny og blev liggende lidt, men da han atter vovede at rejse sig, saa han, at Indianeren langsomt førte Bøssen op til Kinden, og idet han fulgte Bøsseløbets Retning, fik han Øje paa Terents, som altsaa skulde være Skive for Indianerens Skud.

Under sin Spejden var den irske Knøs uden at tænke paa nogen Fare kommen inden for Rødhudens Synskreds. Han vendte Siden til sin Fjende som tog omhyggelig Sigte paa ham, og der var ikke mere end tredive Alen imellem dem.

Men Rødhuden fyrede lige to Sekunder for sent. Med andre Ord, saa meget kom Fred ham i Forkøbet. Knaldene kom saa hastig oven paa hinanden, at det lød som Skudene fra en dobbeltløbet Bøsse.

Men paa Grund af den heftige Sindsbevægelse, Fred var kommen i ved at se sin Ven i saa stor Fare, tog han ikke saa omhyggelig Sigte, som han ellers plejede, og i Stedet for at ramme Indianerens

Bryst, som han havde haft i Sinde, sendte han ham Kuglen gennem det øverste af Armen. Dette var dog tilstrækkeligt til at give Indianerens Kugle en anden Retning, hvilket Fred dog ikke straks gav sig Tid til at overbevise sig om; thi han traadte

øjeblikkelig om bag et Træ og begyndte at lade sin Bøsse.

Enhver vil kunne forstaa, at Freds Spænding var lige saa stor nu, som i det Øjeblik, da den unge Jæger søgte at komme Indianeren i Forkøbet. I dette Tilfælde var det en andens Liv, der stod

paa Spil; men nu var det hans eget; thi saa meget havde Fred set, at han ikke havde dræbt Indianeren, der rimeligvis vilde styrte løs paa ham, før han blev færdig med at lade Bøssen.

Hvis Winnebagoen kom farende rundt om Træet med hævet Tomahawk, vilde Knøsen ikke være i Stand til at gøre synderlig Modstand. Vel sandt, han kunde slaa fra sig med Kolben eller bruge sin Kniv; men der var alligevel ingen Udsigt til, at han kunde klare sig mod den langt større og stærkere Kriger.

En Gysen gennemfo'r den modige Knøs, da han hørte en Raslen af Bladene. »Nu kommer han nok!« tænkte han, idet han hamrede Kuglen ned og hastig trak Ladestokken ud. Han skulde blot have haft en Baglader!

Haabet begyndte dog at vaagne igen, da han hældte Krudtet paa Panden. Hurtig satte han Flintestenen paa Plads og kiggede frem fra Træet. Til hans store Forbavselse var Indianeren intet Sted at øjne.

»Skulde jeg alligevel have gjort det af med ham?« tænkte Knøsen og blev helt underlig ved den Tanke, at han havde dræbt et Menneske. Han kom nu ogsaa til at tænke paa en mærkelig Omstændighed: Winnebagoen havde ikke udstødt noget Skrig, da han blev ramt af Kuglen, og det vidste han, at Indianerne ellers altid plejede.

»Jeg ved, at jeg ramte ham,« sagde han ved sig selv, idet han ilede fremad, »mon han skulde have gemt sig et eller andet Sted for derfra at faa Ram til mig?«

Denne Tanke var alt andet end behagelig, og saa ivrig Knøsen var efter at erfare Resultatet af sit Skud, brugte han dog al mulig Forsigtighed,

medens han nærmede sig det Klippestykke, hvor Indianeren havde staaet nogle faa Minutter før.

Der laa imidlertid ingen Rødhud paa Jorden, og han var heller ikke at se i Nærheden: han maatte være flygtet.

Netop i dette Øjeblik naaede en dæmpet Fløjten hans Øre, og da han saa hen i den Retning, hvorfra den kom, fik han Øje paa Terents's runde, godmodige Ansigt og skyndte sig hen til ham.

»Du er da vel ikke saaret?« spurgte Fred.

»Nej, ikke det bitterste — hvad skulde vel have ramt mig? som min Onkel sagde, da de spurgte til ham, efter at hans Hus var faldet sammen over ham. Hvorfor spørger du om det?«

»Fordi jeg saa en Indianer skyde efter dig.«

»Saa maa han have sigtet nederdrægtig slet.«

»Naa — hans Sigte var vist godt nok; men jeg kom lidt foran ham.«

»Ja, jeg hørte nok Knaldet.«

»Jeg troede, jeg havde dræbt Winnebagoen; men jeg maa jo tage fejl, skønt jeg er vis paa, jeg ramte ham.«

»Ja, det er der ingen Tvivl om.«

»Hvoraf ved du det?«

»Jo, for jeg saa selv Winnebagoen.«

»Hvor? — Hvornaar? Hvad gjorde han?«

»Da de to Skud faldt, saa jeg mig naturligvis om for at opdage Grunden til dem, og jeg saa da Indianeren fare af Sted, som der var Ild i Enden paa ham, aldrig har jeg set en Rødhud bruge sine Ben saadan, og saa blev han ved at holde paa sine Arm, som om han var bange for at tabe den.«

»Saa maa det være den, jeg har ramt; — men hvilken Vej løb han?« svarede Fred.

»Han løb der op ad,« svarede Terents og

pegede paa det Højdedrag, hvorfra de først havde set Blokhuset, »og er han ikke standset, saa maa han være løbet en hel Fjerdingsvej nu.«

»Naa — saa er han altsaa foreløbig væk; men det er vel ikke sidste Gang, vi ser ham. Du ved jo, hvor hævngherrige Indianerne er, og hans Kammerater er jo ikke langt borte. Det er ikke værd at blive staaende her længer.«

Med den yderste Forsigtighed gik Drengene nu videre. »Hvad mon Falkefod tager sig for?« hviskede Fred et Øjeblik efter; »jeg var temmelig sikker paa, at Lyden af de to Skud vilde bringe ham her hen for at erfare, hvad de betød.

»Aah, det kan jo være, han har nok at gøre med sine egne Sager, saa at han ikke har Tid til at tage sig af vore,« svarede Terents. »Men se, der har vi ham jo!« vedblev han et Øjeblik efter, og da Fred kastede et Blik i den angivne Retning, saa han Falkefod komme farende om Hjørnet af Blokhuset og styrte hen imod dem med utrolig Hurtighed.

II KAPITEL.

Inde i Blokhuset.

Skønt Falkefod ikke nænnede at sige noget om det til Fred, saa var det dog hans Tro, da han nærmede sig Blokhuset, at de tre hvide Mænd, som havde haft Bolig i dette, var dræbt af Indianerne.

Det var herom han nu vilde søge at skaffe sig Vished, og hans Afstamning gav ham en stor

Fordel frem for de to hvide Drenge; thi de Indianere, der temmelig sikkert var inde i Blokhuset, kunde jo, naar han viste sig, ikke vide, at han var Ven af de hvide, med mindre der var nogle af Sorte Bjørns Folk imellem dem; men selv om saa var, gyste han ikke tilbage for at træde ind iblandt dem.

Dækket af Vandløbets Brinker, listede han sig hen mod Blokhuset, indtil han kun var et hundrede Skridt fra dets Forside. Her standsede han og fæstede Blikket paa den massive Dør. Det var kun nogle faa Dage siden, han havde staaet ved Siden af den og talt med Pelsjægerne; men nu var den lukket, og ingen af Jægerne var at se.

Han stod netop i Begreb med at rejse sig op, da han blev standset ved, at nogen inde i Hytten trak den tunge Dør tilbage.

Den blev dog ikke aabnet ret meget — kun saa lidt, at ingen andre end Indianerens skarpe Øje kunde have opdaget det. Øjeblikkelig dukkede han ned for at vente paa, hvad der nu vilde ske.

Det varede ikke længe, før Døren aabnedes endnu nogle Tommer, og Falkefod kunde nu se nogle Fingre, som havde fat om Døren. Han var dog for langt borte til at kunne se, om de tilhørte en hvid eller en Rødhud, men lidt efter saa han en lille Del af et Ansigt, der kiggede ud ad Aabningen, og den Maade, hvorpaa dette skete, gjorde ham omtrent sikker paa, at det var Indianere, som var inde i Hytten.

Men nu blev Døren sagte lukket til, og alt blev som før.

Det var nu unyttigt at vente længere; Falkefod paatog sig en saa ligegyldig Holdning som mulig og gik hen over den aabne Plads; men enhver af hans Sanser var spændt til det yderste. Det var

ikke alene for at faa Vished om, at det var Indianere, som var derinde, at han begav sig der ind, men ogsaa for at se, om der var bleven kæmpet i Hytten, og om de tre Jægeres Lig maaske laa derinde.

Hvis nogen af Indianerne inde i Hytten vidste Besked om hans Bedrifter i de sidste Dage, da maatte han være belavet paa at blive Skive for en hel Salve af Bøssekuugler, og han var da redningsløst fortabt, men det holdt ham dog ikke tilbage; han gik dristig videre.

Men Døren blev ikke aabnet, og ingen Indianer lod sig se. Han saa, at Klinkebaandet dinglede ned fra det øverste af Døren, og med den Dødsforagt, der var bleven til en Del af Falkefods Natur, greb han fat i Baandet, rykkede i det, skød derefter Døren op og traadte ind.

Det var en sælsom Scene, han blev Vidne til derinde. Huset havde ingen Vinduer, eftersom det kun var bestemt til Oplagsplads, samt Sove- og Tilflugtssted i det haarde Vintervejr. En Aabning i det ene Hjørne af Taget tillod Røgen at trække ud, og denne Aabning kunde tillukkes med en flad Sten mod Sne og Regn.

Aabningerne mellem Træstammerne, hvorefter Huset var opført, var saa godt tilstoppet med Mos og Ler, at ingen Vind kunde trænge ind; men deraf fulgte tillige, at der, naar Døren var lukket, var ganske mørkt derinde, naar der ikke, som det nu var Tilfældet, var tændt et Baal.

Der var intet andet Gulv end den haarde Jord; men i den ene Ende af Rummet var det indsamlede Pelsværk opstablet; og dette afgav saa blød og varm en Seng, man kunde ønske sig. Det eneste Bohave, der fandtes, var nogle faa Kogekar samt

en lang, uhøvlet Bænk, paa hvilken Jægerne sad i de kolde Vinteraftener og røg deres Piber og samtalede, før de gik i Seng.

Alt dette kunde være interessant nok under andre Omstændigheder; men der var et andet Syn i det dunkle og røgfyldte Rum, som optog Gæsten i langt højere Grad. Det var fire Winnebagoer, der sad paa Jorden tæt ved Ilden og røg paa deres Piber, medens deres ladte Bøsser laa ved Siden af dem.

En femte Indianer vendte Ansigtet mod Falkefod, da han traadte ind, men han stod saa langt bag ved Døren, at Gæsten ikke tydelig kunde se ham. Der var al Grund til at antage, at dette var den Indianer, der havde aabnet Døren med saa stor Forsigtighed og kigget ud. Han kunde ikke have undgaaet at iagttage den unge Shawanoe, da denne nærmede sig, og han havde temmelig sikkert ogsaa meldt hans Ankomst til de andre.

Det første, Falkefod gjorde, efter at han var kommen ind, var at undersøge de malede Ansigter, saa godt det i den svage Belysning lod sig gøre. Han saa straks, at deres Ansigter var ham fremmede; han havde aldrig mødt dem før, og de kunde altsaa heller ikke vide noget om ham.

Saa snart han havde set dette, drejede han Hovedet for at se paa den Rødhud, der stod bag Døren. Han vilde se, om han ogsaa var en fremmed, men dette lod sig ikke gøre; thi Falkefod havde selv lukket Døren, og der var derfor blevet saa mørkt inde i Hytten, at kun det, der var lige ved Baalet, kunde ses tydeligt. Det var kun ved atter at lukke Døren op, at Falkefod kunde opnaa sin Hensigt, men denne vilde derved blive lagt saa tydelig for Dagen, at han ikke turde vove det, der-

for opgav han det foreløbig og søgte i Stedet for at opdage, om der havde fundet en Kamp Sted inde i Hytten; men der var intet Tegn til nogen saadan at se: der var intet Blod paa Gulvet, og ved Indianernes Bælter dinglede ingen friske Skalper.

Falkefod aandede straks friere, da han havde overbevist sig herom; men hvad der var hændet de tre Jægere, og hvorledes det var gaaet til, at de fem Indianere havde taget Blokhuset i Besiddelse, samt hvad de havde i Sinde — det var Spørgsmaal, som Falkefod endnu havde at klare.

De tre omtalte Jægere var Georg Linden, Rufus Hardin og James Bowbly. Kort Tid efter at de var kommen til Ozark Bjærgene for at samle Pelsværk, havde Bowbly forvredet sin Ankel saa alvorlig, at han næsen ikke kunde gaa og ikke vilde have kunnet naa hjem til Blokhuset, hvis Falkefod, der tilfældig kom til, ikke havde hjulpet ham.

Falkefod, der netop skulde ad Greville til, den Nybygd, hvor de tre Jægere havde hjemme, tog saa et Brev med til Georg Lindens Søn, Fred, og i dette Brev bad Faderen sin Søn om at komme til Blokhuset mellem Bjærgene for at hjælpe dem. Fred tog ogsaa hjemme fra i Selskab med sin Ven, Terents Clark. De bestod mange farlige Eventyr under Vejs; men ved Shawanoen Falkefods Hjælp kom de heldig fra dem alle. — —

— Falkefod kunde tale Winnebagoernes Sprog, og da han var traadt hen til Baalet, sagde han: »Shawanoen Falkefod er glad ved at træffe sine Brødre, de brave Winnebagoer.«

Det eneste Svar han fik paa denne venlige Hilsen var en kort Grynten; men derefter rejste Flokkens Fører sig og sagde: »Shawanoerne er

brave Krigere, men deres Jagtgrunde er langt ovre bag den store Flod, derfor ventede vi ikke at træffe vor Broder her.«

»Min Broder taler sandt,« svarede Falkefod; »men hvorledes gaar det til, at jeg træffer Winnebagoerne her, deres Jagtgrunde er jo langt herfra ved det store Vand?«

»Ogsaa min Broder taler sandt; men tilhører ikke hele Landet den røde Mand? Ildpil« — dette var Førerens Navn — »drog med sine Krigere ud for at finde nye Jagtgrunde.«

»Falkefod er ligesom sin Broder Ildpil, ogsaa han længes efter at se nye Jagtgrunde.«

Man vil lægge Mærke til, at Falkefod ikke havde dulgt sit Navn. Da han nævnede det, saa han skarpt paa Indianerne, men der var intet i deres Ansigtsudtryk, som forraadte, at de kendte hans Navn eller Rygte. At det samme var Tilfældet med den femte Krieger, vedblev Falkefod imidlertid at nære nogen Tvivl om; thi denne Rødhud vedblev paa en mistænkelig Maade at holde sig henne ved Døren, saa at hans Ansigt ikke var tydeligt at se; Falkefod følte instinktmæssig, at det var fra denne Mand, Faren vilde komme, og fra det Øjeblik, han var traadt ind i Hytten, søgte han derfor stadig at holde Øje med ham og forhindre, at han kom bag ved ham.

»Drager min Broder alene gennem Skoven?« spurgte Ildpil.

»Hvorfor skulde Falkefod være ræd for at vandre alene; han tror paa den store Aand, der altid er ham nær og aldrig svigter dem, der tror paa ham.«

»Ildpil mente ikke, at hans Broders Hjerte var fejt; men den røde Mand elsker jo at drage i

Flok og nødig skilles han fra sine Brødre, de andre Krigere.«

Falkefod syntes ikke rigtig om den Vending, Samtalen havde taget, derfor søgte han at give den en anden Retning; han saa sig om i Hytten og sagde derpaa: »Falkefod finder sine Brødre i den hvide Mands Bolig?«

»Min Broder tager fejl; Winnebagoerne mødte de blege Ansigter i Skoven og fældede dem; de tog deres Skalpe og gik derefter til deres Bolig for at vente, til de blege Ansigtets Venner kom, at de ogsaa kunde tage deres Skalpe og hænge dem paa deres Teltstang.«

Falkefod kunde imidlertid ikke ret fæste Lid til denne rystende Efterretning; det forekom ham utroligt, at de tre erfarne og djærve Jægere skulde være falden som Ofre for det første Angreb, der blev rettet mod dem. Naar deres Lig ikke fandtes i Blokhuset, og der ingen Kamp havde fundet Sted her, var det langt rimeligere at antage, at de befandt sig et eller andet skjult Sted i Skoven.

»Falkefod ser ikke de blege Ansigtets Skalpe eller Bøsser,« svarede Shawanoen og saa sig atter om.

»De er bleven sendt til den store Høvding, Sorte Bjørn, som er tæt herved i Skoven og snart vil komme med en stor Flok Krigere; derefter —«

Før Ildpil fik talt ud, hørtes to Bøsseskud lige efter hinanden, og for første Gang under Falkefods Besøg mistede Winnebagoerne deres Selvbeherskelse; de tre, der sad ved Ilden, rev Piben af Munden og saa op til Ildpil for at afvente hans Ordre.

»Det er de blege Ansigter,« udbrød han og røbede dermed, at han før havde løjet. En Sten

blev derved lettet fra Falkefods Hjerte, og han fattede nyt Mod.

Winnebagoen, der stod i Nærheden af Døren, sprang frem, trak den tilbage og kiggede ud med samme Forsigtighed som før; men han kunde intet opdage; thi det var ved den anden Side af Hytten, Skudene blev affyrede. Derimod gjorde Falkefod en Opdagelse, der fyldte ham med ny Ængstelse; da Dagslyset strømmede ind ad den aabnede Dør, fik han Winnebagoens Ansigt at se, og han saa nu, at han ikke var ham fremmed; det var ham, som havde staaet paa Vagt, da Falkefod nærmede sig Sorte Bjørns Lejr, og som han havde kastet til Jorden med den erobrede Bøsse.

Falkefod indsaa, at han havde vovet sig ind i Løvens Hule, og at han nu maatte se at komme ud hurtigst muligt, hvad det saa skulde koste. Netop nu syntes der at være saa god en Lejlighed dertil, som han kunde vente at faa; thi Ildpil og hans Kammerater stod i den fjerneste Krog af Hytten, saa det var kun den ene Mand ved Døren, som stod imellem ham og Friheden.

Dørvogteren havde trukket Døren lidt til, og Ildpil stod og afventede hans Rapport, da Falkefod lagde Haanden paa hans Skulder og sagde: »Staa til Side, min Broder, saa skal jeg udfinde, hvem det var, der skød.«

Winnebagoen drejede sig rundt som en Top, smældede Døren i og stemmede Ryggen imod den: »Shawanoen er en Slange, der bider sit eget Folk. Den store Aand har givet ham i Winnebagoernes Haand!«

Med Lynets Hastighed greb Falkefod Dørvogteren i Struben og trak ham saa pludselig og voldsomt fremad; at han styrtede til Jorden og blev

liggende som livløs. I næste Sekund var Døren revet op, og Falkefod fo'r med Vindens Hastighed om Blokhuses Hjørne og ud over den aabne Plads.

Den vidunderlige Løber havde kun en kort Afstand at tilbagelægge, men hans Liv hang ogsaa saa at sige i et Sekund; thi hans Fjende havde kun nogle faa Skridt at løbe for at komme ham paa Skud.

Fred og Terents stirrede med store Øjne og opspilet Mund paa Shawanoen, da han kom farende hen imod dem. Han holdt Bøssen i den venstre Haand, og Benene gik under ham med en saadan Fart, at de løb ud i eet som Egerne paa et hurtigt rullende Hjul; men det var jo ogsaa dem, der skulde frelse Falkefod.

Da Ildpil saa Krigeren blive kastet til Jorden og Falkefod fare ud af Døren, sprang han med et Hyl lige over Baalet, rev Døren op og styrtede ud. Han kunde ikke se noget til Flygtningen; men da han gættede sig til hans Krigslist, fo'r han om Hjørnet, og nu fik han Øje paa ham.

Med et mørkt Smil spændte Ildpil Hanen paa sin Bøsse og tog omhyggelig Sigte paa den flygtende uden at ane, at denne havde to Venner tæt foran sig inde bag Buskene.

»Den Fyr tilhører mig,« sagde Terents, idet han hævede sin Bøsse.

»Skyd ikke forbi!« udbrød Fred; »thi i saa Fald er det ude med Falkefod!«

»Nej, du behøver ikke at være bange,« svarede Terents; men for en Sikkerheds Skyld løftede Fred ogsaa sit Vaaben, omtrent paa samme Tid som Vennen.

Saaledes var der altsaa nu tre Bøsser i Sigtestilling; men dog blev ingen af dem affyret; thi i

samme Øjeblik, Ildpil krummede sin Finger om Aftrækkeren, udstødte han et hvinende Skrig, sprang højt op i Luften, løftede Armene og styrtede baglængs til Jorden.

Ildpils Dødsskrig lød endnu i Luften, da Falkefod kom flyvende over den Busk, bag hvilken Drengene stod. I samme Øjeblik hans Fødder rørte ved Jorden, drejede han sig som en Top, parat til med den ladte og spændte Bøsse at optage Kampen med de Winnebagoer, han havde forladt.

Men netop som disse var kommen om til Bagsiden af Blokhuset, hørte de Ildpils frygtelige Hyl og saa ham styrte til Jorden, og dette Syn i Forbindelse med, at de ikke kunde se, hvorfra det dræbende Skud kom, gjorde dem saa forbløffede, at de raadville klumpede sig sammen som en Flok forskræmte Faar. — Endnu mere forskræmte blev de, da en anden Kugle kom hvinende forbi dem og borede sig ind i Blokhuset. Nu tøvede de ikke længere, men styrtede, saa hurtig deres Ben kunde bære dem, tilbage til Blokhuset og slog Døren i efter sig. Da Falkefod vendte sig om, saa han derfor kun Ryggen af dem og sænkede straks sin Bøsse; thi nu havde han jo ingen Brug for den.

»Hvis de Slyngler kommer igennem Blokhuset med samme Fart, som de kommer igennem Døren, saa vil de slaa den anden Væg ud, saa hele Huset ramler ned over dem!« udbrød Terents. »Men hvem Pokker var det dog, der skød?« vedblev han og saa spørgende paa dem; men han kunde se paa deres Miner, at de var i lige saa stor Forlegenhed med Svaret som han selv.

I det samme raslede det i Buskene bag ved dem; de vendte sig alle om, Fred udstødte et dæmpet Glædesskrig, og med det Udraab: »Min Fader!«

slængte han sin Bøsse fra sig, sprang frem og slog sine Arme om Halsen paa Faderen; thi ham var det, der var traadt ud af Buskene, og han var lige saa glad ved dette Møde som Sønnen.

»Hvad! Fred, min Søn, er du der!« udbrød han og gengældte Freds Omfavnelse, »og du ogsaa, Terents! Nu har jeg set det med!« vedblev han, da han fik Øje paa den irske Knøs. »Goddag, Falkefod,« tilføjede Jægeren og greb Indianerens Haand; »din Nærværelse her er lige saa meget værd som et helt Dusin Krigeres.«

Fred fortalte nu om alle de Eventyr, de havde bestaaet undervejs, og om, hvorledes Falkefod mere end een Gang havde frelst deres Liv, og han sluttede med de Ord: »Vi var saa bange for, at det var ude med dig. Men hvor er Mr. Bowlby og Hardin?«

»De er i god Behold — i alt Fald foreløbig, for der er jo ingen, som kan vide, hvor længe det kan vare. Men sig mig, Falkefod — hvad vilde du i Blokhuset? Jeg saa dig ikke gaa ind ad Døren; men jeg saa dig komme ud, og jeg maa sige, at jeg aldrig før har set et Menneske bruge sine Ben i en saadan Fart.«

Falkefod smilede ved at tænke paa, hvorledes det maatte have taget sig ud, da han kom løbende, og derefter fortalte han paa sin egen beskedne Maade, hvad der var hændet ham, siden han var skiltes fra de to Drengene.

»Ja, det ligner dig rigtig!« udbrød Jægeren, »du taler, som om du ikke havde gjort noget, der var værd at fortælle, og saa har du dog udført det største Vovestykke, jeg nogen Sinde har hørt Tale om. Du gik ind i en Hytte, hvor du havde fem Dødsfjender, og lukkede Døren efter dig; men da

du vilde ud, gjorde du ogsaa dette til Trods for dem alle og staar nu her, uden at der er krummet saa meget som et Haar paa dit Hoved.«

»Falkefod vilde være faldet, hvis ikke hans Broder havde skudt Ildpil, da hans Bøsse var rettet paa Falkefod.«

»Ja, jeg er stolt af at kunne sige, at det var min Bøsse, som fældede Uslingen.«

»Din Kugle kom i rette Tid,« sagde Fred; »for Resten havde Terents og jeg vore Bøsser løftede og vilde have givet Ild i næste Sekund. Men hvem var det, der sendte den anden Kugle?«

»Det var Hardin, han stod ved min Side; men han fik et saadant Hastværk, da han saa Winnebagoerne skynde sig at komme ind igen, at han ikke gav sig Tid til at faa ordentlig Sigte.«

»Ja, men Fader, hvordan er alt dette gaaet til? Hvorledes er I kommen ud af Blokhuset og Indianerne der ind i Stedet?«

»Der er sket mærkelige Ting her i det sidste Døgn,« svarede Mr. Linden. »Vi havde jo hidtil aldrig haft nogen Kval med Indianerne — tværtimod, det hændte af og til, at nogle enkelte omstrejfende Stykker af dem kom og fik baade Husly og Føde hos os, og da vi opførte Blokhuset, lavede vi derfor hverken Vinduer eller Skydehuller i det, og i en saadan Forlegenhed som denne, vil jeg derfor meget hellere være udenfor end inde i det.«

»Ja, jeg tror nok, at Slynglerne derinde er af samme Mening,« bemærkede Terents.

»Det tror jeg med. Nuvel — i Gaar Morges gjorde vi den Opdagelse, at der var mange flere Indianere her omkring i Skoven, end vi havde set før. Vi saa deres Lejrild, og paa Toppen af Højdraget saa vi tillige en mærkelig Røgsøjle, som vi

vidste skulde være Signal til andre Flokke længere borte, og alt dette gjorde os noget urolige. Kort efter opdagede vi, at de tre Pakheste var borte, og vi kunde jo straks forstaa, hvor de var bleven af. Vi blev naturligvis rasende; Bowlby vilde straks have sat efter dem, men han er jo halt, og da det tilmed ikke var godt at sige, hvor langt Forspring Rødhuderne havde faaet, saa satte Hardin og jeg os imod det. Jeg vidste jo,« vedblev Mr. Linden henvendt til sin Søn, »at du var paa Vejen hertil, og at vi ikke var sikre paa at møde dig, ellers vilde vi have taget de andre tre Heste, som vi heldigvis endnu havde i Behold, og redet hjem paa dem. Hardin og jeg vilde have haft Bowlby til at tage den hurtigste af dem og skynde sig af Sted til Greville paa den; men det vilde han ikke høre noget om. — Naa — jo længere vi kom hen paa Dagen, des mere truende blev vore Udsigter. Vi var meget forsigtige og undgik at blive opdagede af Indianerne, endskønt vi saa flere af dem. Nogle af dem ødelagde alle vore Fælder, og det var tydeligt, at de ledte efter os. Vi saa dem banke paa Hyttens Dør flere Gange, før de trak i Klinkebaandet og gik ind. Men de fik en lang Næse; thi vi var som sagt for kloge til at lade os fange i en Fælde. Inde mellem Klipperne er der et Sted, som er meget vanskeligt at finde; der trak vi os tilbage i Nat, og der lod vi Bowlby blive; men vi andre to listede os ud for at se, hvordan Sagerne stod. Mens vi stod og betragtede Røgen, der steg op fra Røghullet, og som fortalte os, at Slynglerne endnu var derinde, saa vi Falkefod komme styrrende ud. — Resten kender I jo.«

III KAPITEL.

Blokhuses Brand.

Efter at have talt sammen endnu i nogen Tid begav vore fire Venner sig hen til Mr. Hardin, som stod og passede paa længere inde i Skoven, og som blev lige saa glad som Mr. Linden ved at se Falkefod. Der blev nu holdt Krigsraad og taget Beslutning om, hvad der var at gøre.

»Efter det, Falkefod og Fred har fortalt mig,« sagde Mr. Linden, »synes jeg, at der kun kan være Tale om een Ting.«

»Hvad er det?«

»At vi sørger for at komme herfra saa snart som muligt. Falkefod siger, at Ildpil fortalte ham, at Winnebagoernes berømte Høvding, Sorte Bjørn, var paa Vej hertil med et halvt Hundrede Krigere, og naar de deler sig i Smaaflokke, vil det ikke blive vanskeligt for dem at finde os, og selv om vort Skjul imellem Klipperne er let at forsvare mod Indianerne, kan vi dog ikke holde os i Længden, da vi hverken kan skaffe os Føde eller Vand der. Derfor mener jeg, at det er bedst at sætte Bowlby paa den ene Hest, Fred paa den anden og Terents paa den tredje og saa lade dem ride, saa hurtigt de kan, ad Greville til.«

»Men Fader,« indvendte Fred, »vi er jo nødt til at følge Stien, og saa løber vi lige paa Sorte Bjørn.«

»Ja, det er jo rigtignok sandt,« sagde Linden og kløede sig i Nakken, »det kan I vel ikke let undgaa; men saa vil jeg foreslaa, at vi tager Hestene ind paa et sikkert Sted i Skoven og holder

dem parate. Falkefod er jo nok Mand for at opsnuse, hvornaar Sorte Bjørn og hans Bande kommer hertil, og saa snart det er sket, sender vi jer tre hjem.«

»Ja, men til hvad Nytte er det?« spurgte Fred, »vi er jo kommen for at hjælpe jer, og nu foreslaar du, at vi skal sendes bort.«

»Jeg foreslaar, at vi alle drager bort,« skyndte hans Fader sig at sige, »og at I skal drage foran. Havde vi et godt Blokhus med Proviant og Vand, var der ingen, jeg hellere vilde have hos os end du og Terents; men som Sagerne nu staar, kan du nok forstaa, at det er Galmandsværk at blive her.«

»Du vil altsaa have, at vi skal forlade alting her, Georg,« sagde Hardin.

»Ja; Winnebagoerne er draget paa Tog langt fra deres Jagtgrunde og er nu paa Vejen hjem. De har gjort en Afstikker for at tilføje os saa megen Skade, de kan; men de vil ikke blive ret længe her paa Stedet. Vi har derfor intet andet at gøre end at holde os borte fra dem, indtil de er væk, hvorefter vi kan komme tilbage og begynde paa vort Arbejde igen; maaske finder de paa at brænde vor Hytte af, men den Ulykke er ikke større: vi kan hurtig opføre os en ny, og den vil vi bygge saaledes, at der bliver en Vandbeholder inde i den, og forsyne den med Skydehuller o. s. v. Hvad mener du, Falkefod? Synes du ikke, at mit Forslag er det eneste rigtige?«

Falkefod var af samme Mening som Linden. Han antog, at Sorte Bjørn og hans Krigere vilde ankomme hen paa Eftermiddagen, og at Høvdingen selv, efter Indianernes Skik, vilde være med den sidste Flok, derfor kunde man temmelig sikkert

slutte, at naar han var kommen, vilde der ikke være flere Indianere paa Vejen. — Endvidere lovede Falkefod, at han nok skulde gøre, hvad han kunde for at udfinde, hvornaar Høvdingen var ankommen, og sluttelig spurgte han om, hvor det var, Bowlby holdt sig skjult, og hvor de tre Heste stod tøjrede.

Han fik en saa nøjagtig Beskrivelse af begge Stederne, at han ikke godt kunde tage fejl af dem, og han blev meget beroliget ved at høre, at Adgangen til Bowlbys Skjul var saa stenet og klippefuldt, at selv en Indianer ikke kunde opdage Sporene, som førte dertil.

Hestene var ikke saa godt skjulte; det var derfor ikke usandsynligt, at Indianerne vilde finde og bemægtige sig dem, og i saa Tilfælde kunde det komme til at se broget nok ud for vore Venner; men hvad de skulde gøre i saa Fald, vilde de opsætte at raadslaa om, indtil den Tid kom.

Under hele Raadslagningen havde Falkefod stadig skottet over til Blokhuset, uden for hvilket Ildpils Lig endnu laa udstrakt, og nu vendte Shawanoen sig til sine Venner og sagde: »Mine Brødre skulde se paa Hyttens Dør.«

Jægerne saa derover, men det var ikke muligt at opdage noget.

»Den er ikke lukket,« forklarede Falkefod; »men trukket lidt tilbage, ligesom da Falkefod gik hen for at trække i Klinkebaandet.«

»Ah, nu ser jeg det,« udbrød Linden halvt hviskende, »Indianerne er bleven kede af at være indelukket, og nu vil de se, om det er raadeligt at komme ud.«

»Mine Brødre maa tage sig i Agt, at de ikke bliver set af Winnebagoerne,« advarede Falkefod.

»Se,« udbrød Hardin i det samme, »nu gaar Døren lidt længere tilbage — og se der! nu er der en, som kigger omkring Hjørnet. Skal vi ikke sende ham et Skud, Falkefod, for at lade ham vide, at vi er paa Vagt — hvad!«

»Min Broder maa tage sit Sigte sikkert,« svarede Shawanoen og gav derved sit Samtykke til Forslaget.

Hardin lod sig falde ned paa det ene Knæ og sigtede paa det Punkt, hvor han syntes, Ansigtet kiggede om Hjørnet. Alle stod tavse og forventningsfulde. — Hardin trak af, et skarpt Knald fulgte, og Kuglen fløjtede.

Hvad Resultatet blev, vidste ingen af dem, men Jægeren var vis paa, at han havde ramt. Falkefod, der stirrede opmærksomt paa Døren, lagde Mærke til, at den ikke aabnedes eller lukkedes yderligere, og at Ansigtet, der havde kigget ud, pludselig forsvandt, men om det var, fordi Winnebagoen faldt eller hurtig trak sig tilbage, kunde han ikke afgøre. Een Ting var imidlertid sikker nok; det vilde vare noget, før Winnebagoerne atter vovede sig udenfor.

»Hør, Falkefod,« sagde Linden, »nu gaar det vist ikke an, at vi bliver staaende her længer. Sorte Bjørn kan komme, hvad Øjeblik, det skal være; der er jo andre Rødhuder her i Nærheden, og Hardins Skud kan lede dem her hen.«

»Min Broder taler Vidsommens Ord,« sagde Shawanoen. »Falkefod vil nu gaa ud og spejde, han vil ikke blive længe borte, og naar han kommer tilbage, vil han have noget at fortælle sine Brødre; men mine Brødre gør bedst i at følge et Stykke med mig — ah, se!« tilføjede han meget ivrigt og pegede atter paa Blokhuset.

Alle saa derover og studsede ved det Syn, de saa.

Lige indtil dette Øjeblik var Røgen vedbleven at stige lige til Vejrs i en tynd, blaa Søjle; men nu var den pludselig bleven tyk og sort og steg op stødvis ligesom fra et Lokomotiv, der sættes i Gang, men naturligvis meget langsommere.

Alle forstod Betydningen af denne Forandring: Det var Indianerne derinde, som signaliserede til deres Venner udenfor, og bad om Hjælp; det var derfor at vente, at der snart vilde indfinde sig en Del af de andre Rødhuder, og af den Grund bad Falkefod sine hvide Venner om straks at begive sig hen til Bowlby, der temmelig sikkert trængte til deres Hjælp; i Tilfælde af, at de skulde blive angrebne af Indianerne, kunde de jo heller ikke finde noget bedre Tilholdssted end Hulen mellem Klipperne.

Derefter forsvandt Falkefod hurtigt og stille ind i Skoven, medens de hvide drejede til venstre. »Vi har ikke langt at gaa,« sagde Mr. Linden til Drengene, og her fra er der kun nogle faa Hundrede Alen hen til det Sted, hvor vi har gemt Hestene. Nu kan Hardin gaa med jer hen til Hulen, saa vil jeg gøre en lille Afstikker hen til Hestene for at se, om de er der endnu.«

»Er det klogt, Fader?« spurgte Fred. »Nu, da Faren trækker sammen om os, synes jeg ikke, det er rigtigt, at vi deler os, det er endda betænkeligt nok, at Falkefod har forladt os.«

»Naa, ja, min kære Dreng, jeg kan ikke se, at det er saa forfærdelig uklogt; det er jo nødvendigt at overbevise sig om, at Hestene er til Stede, før vi begiver os paa Hjemvejen — min Op-gave bliver en lignende som Falkefods,« og med

disse Ord forsvandt han lige saa hurtigt og lydløst som Shawanoen, men i den modsatte Retning.

I Stedet for straks at begive sig hen til det Sted, hvor Hestene var bleven anbragt, gik han imidlertid længere til venstre, indtil han fik Hytten i Sigte; thi det var hans Hensigt at iagttage, hvad Indianerne foretog sig, før han gik videre. Han bemærkede straks, at de havde hørt op at signalisere; thi Røgen steg igen lige til Vejrs i en tynd, blaa Stribe. Ikke heller kunde Mr. Linden opdage noget, der kunde ligne et Signal, som blev givet til Svar paa det første. »Naa, de behøver jo heller intet Svar,« sagde Jægeren ved sig selv, »det eneste Svar, de trænger til, er jo Hjælpen selv — halløj!«

Hurtigere, end han havde ventet, og rimeligvis ogsaa hurtigere end Winnebagoerne selv ventede det, kom Hjælpen til Syne ved Udkanten af den ryddede Plads og saa tæt ved Linden, at han i det første Øjeblik troede, at han nødvendigvis maatte blive opdaget. Havde han ikke været saa snarraadig og hurtig, vilde det ogsaa sikkert være sket.

Det var en Trop bestaaende af otte Krigere, der langt borte fra havde opdaget deres Kammeraters Signal og var ilet dem til Hjælp. De skred som sædvanlig frem i Gaaseraad, og den forreste af dem havde i det Øjeblik, han traadte ud af Tykningen, sit Blik opmærksom fæstet paa Hytten, og det var dette, der frelste Georg Linden; thi i samme Sekund, han fik Øje paa Indianeren, smuttede han om bag det nærmeste Træ, hvis Stamme var tyk nok til at skjule ham.

Et Øjeblik efter dristede han sig til at kigge uden om Stammen, og han saa da Føreren og hans syv Kammerater, talende, gestikulerende og pegende

paa Hytten paa en Maade, der ikke levnede nogen Tvivl om, hvad deres Tale gjaldt. De havde formodentlig ventet straks at faa Klarhed over, hvori deres Kammeraters Fare bestod; og derfor blev de meget overraskede, da de slet ikke saa det mindste til dem eller til nogen Fare. Dog — Kammeraterne maatte vel findes inde i Hytten, eftersom Signalet var kommen der fra, og Fjenderne maatte vel findes et Sted udenfor denne; thi havde de været inde i den, kunde Signalet jo ikke være givet.

Hvis Indianerne fandt paa at gaa langs med Skovkanten, kunde Linden ikke forblive, hvor han var; thi i saa Fald maatte de absolut opdage ham. Men medens han stod og overvejede med sig selv, hvorledes han bedst skulde komme derfra, opfangede han et svagt Raab, der syntes at komme ovre fra den anden Side af Hytten.

Indianerflokkene havde ogsaa hørt det; thi de hørte op med deres Tale, og saa over mod Bygningen, og en af dem satte Haanden som en Raaber for Munden og udstødte en Lyd, der lignede en Ugles Tuden.

Nu fulgte nogle Minutters Stilhed, men derpaa hørte Linden et tredje Raab. Det var svagt og bævende og lød, som om det kom fra en Hule dybt nede i Jorden; men han forstod godt, hvad det betød: det kom fra en af Indianerne inde i Blokhuset, han havde hørt sine Kammeraters Raab, men vilde være sikret mod at begaa en eller anden skæbnesvanger Fejltagelse, førend han vovede sig ud.

Raabet blev besvaret fra Indianerflokkene udenfor, og Linden saa nu atter den tunge Dør meget forsigtig blive aabnet, hvorefter en Indianerskik-

kelse tydelig viste sig i Aabningen i rød Belysning fra Ilden bagved.

»Det vilde være en smal Sag for mig at sende ham en Kugle i Brystet,« tænkte Linden, »men det gaar ikke an.«

Indianerflokkene, der stod i Nærheden af Linden, traadte nu frem fra sit Skjul, og da Indianeren i Døren saa det, gjorde han Tegn til dem inde i Hytten, hvorefter disse ogsaa vovede sig ud og gik over mod deres Kammerater.

»Naa, min gode Hardin,« sagde Linden ved sig selv, »det var dig, der var saa vis paa, at du ramte den ene af de røde Slyngler; nu kan jeg fortælle dig, at det var en nederdrægtig Fejltagelse.«

Da de otte Rødhuder inde i Skoven saa deres Kammerater træde ud af Hytten, gik de dem straks i Møde. Et Minut senere kom seks andre ud inde fra Skoven, og alle atten samledes nu midtvejs mellem denne og Blokhuset. De talte ivrigt i Munden paa hinanden, svingede med Armene og bevægede sig hid og did.

Denne Forvirring varede dog ikke længe; thi nu udstødte den Winnebago, der var gaaet foran gennem Skoven, et skarpt Kommandoraab, der bragte dem alle til Tavshed. Derefter løb tre tilbage til Blokhuset, tog Ildpils Lig op og bar det hen til deres Kammerater, der straks begyndte at udstøde høje Sørgehyl og Hævnskrig. Længe hengav de sig dog ikke til disse Følelsesudbrud, saa spredtes de i alle Retninger ind i den omgivende Skov, hvor hver af dem opsamlede en Favnsfuld tørre Kviste og Grene, som han bar tilbage til Blokhuset.

»Ak!« udbrød Linden, »nu skal nok Hytten

svides af; ja, jeg tænkte det jo nok — naa, det er da godt, at vi ikke er inde i den.«

Nogle af Indianerne gik ind i Blokhuset med deres Kvas, medens andre stablede deres op mod dets Ydervægge; derefter løb en af dem ind og hentede en Brand, som han svingede over sit Hoved, indtil den flammede højt. Saa stak han Ild paa det tørre Kvas; det samme havde han gjort ved det, der laa inde i Hytten, og snart stod denne i lys Lue. —

Georg Linden burde ikke være bleven længere paa dette farlige Sted, men Synet af Luerne, der slog op fra hans og hans Kammeraters Bolig, havde øvet en sælsom Tiltrækningskraft paa ham, saa at han blev staaende som rodfæstet bag Træet og stirrede paa Branden, der fortærede det Hus, der havde ydet ham og hans Venner saa godt Skjul mod den haarde Vintervind, og hvor de saa mangan Aften havde siddet lunt og trygt, medens Ulvene hylede udenfor, og Bjørnen snusede til Væggen og Døren og brummede af Sult.

Indianerne stod i nogen Afstand fra det store Baal og betragtede det med mere Ligegyldighed, end man skulde have troet; men havde der været hvide Mennesker derinde, vilde Rødhuderne nok have vist mere Glæde; saa vilde de sikkert have danset omkring Huset, raabt og vrælet og svunget deres Vaaben.

Fra sit Skjul saa Linden, at der fra forskellige Sider kom flere Indianere til for at betragte det glædelige Syn; men det var først, da Huset var halvt nedbrændt, at han ligesom vaagnede op af sin Fortryllelse og indsaa, at det var meget uklogt af ham at forblive, hvor han var.

Han begav sig da paa Vej hen mod Stedet,

hvor Hestene befandt sig, og bevægede sig lydløst og forsigtig gennem den tætte Underskov, indtil han kom saa langt bort, at der ikke mere var nogen Fare for at blive opdaget af Rødhuderne, der vedblev at iagttage Baalet.

Endelig naaede han hen til den aabne Plads i Skoven, hvor Hestene var bleven tøjrede, men — den var tom!

»De er borte!« udbrød Jægeren fortvivlet, idet hans Blik gled hen over Skovsletten, der ikke var mere end nogle Hundrede Alen paa hver Led. — Winnebagoerne er kommen os i Forkøbet og har stjaalet dem; det fordømte Tyvepak — jeg skal aldrig mere vise dem nogen Barmhjertighed!«

For dog at være sikker i sin Sag, gik Linden rundt om den aabne Plads og kiggede til alle Sider; men der var ingen Heste at opdage. Til sidst kom han til et Sted, hvor Jorden var meget sid og fugtig, og her saa han tydelig, hvorledes Hestehovene var sunken dybt ned i den bløde Grund. »Det er ikke saa sært, de er gaaet herved, for her er Græsset meget saftigere og bedre,« sagde Linden ved sig selv — »hallo! hvad er dette her?«

Det, som foraarsagede dette Udraab, var et tydeligt Spor af en Indianers Mokkasin ved Siden af Hestenes Fodspor.

»Ja, nu kan der ikke være nogen Tvivl længere,« brummede Linden. »Nu kommer vi til at bruge Apostlenes Heste, hvis vi vil hjem til Greville; det bliver ellers en haard Tur for den stakkels Bowlby med hans forstuvende Ankel. — Det er for Resten løjerligt, at der kun er eet Indianerspor at se!«

Med al en erfaren Jægers Skarpsindighed undersøgte han paa ny meget nøje Jorden, men

kunde ikke finde mere end eet Spor. »Det er en eller anden graadig Slyngel, som tilfældigvis har fundet dem og er stukket af med dem; for en Winnebago holder lige saa meget af Hestekød som en hvid Mand. Men hvad er nu det,« tilføjede han, idet en ny Tanke slog ham.

Han havde opdaget, at Sporene var usædvanlig smaa, de lignede mere en Ynglings end en fuldvoksen Mands. Han havde som sagt sine egne Tanker ved dette og fulgte Sporet, som førte opad til et mere tørt Sted i Skoven. I et meget tæt Krat fandt han her de tre Heste skjult og fastbunden til et Træ med en lang Læderrem, som var bunden om deres Hals.

»Det er Falkefods Værk!« udbrød Linden fuld af Beundring, »han vidste at Hestene der, hvor de stod før, sikkert vilde blive funden af Winnebagoeerne, og derfor har han skjult dem her. Nu kan vi da være sikre paa at komme af Sted, og det maa ske snart.«

Linden begav sig nu hen imod Kløften, hvor hans Venner ventede paa ham; men han var ikke kommen halvvejs derhen, før han mødte Hardin, hvis bekymrede Ansigt viste, at han bragte daarlige Tidender, og at han søgte efter Linden.

»Hvad er der i Vejen, Rufe?« spurgte hans Ven.

»Jeg er vis paa, at der er noget galt fat med Bowlby,« sagde han. »Vi har ventet for længe.«

IV KAPITEL.

Ap-to-to.

Bowlby var ikke meget taalmodig af Naturen, og man vil derfor kunne forstaa, at han var ved at sprække af Utaalmodighed, fordi han maatte blive i Hulen og være ganske uvirksom under de farlige Forhold, hvori de nu befandt sig. Han havde lavet sig en Krykke, ved Hjælp af hvilken han hinkede omkring; men til nogen Nytte kunde han jo ikke være.

Hulen, hvori han befandt sig, havde den store Fordel, at Indianerne kun kunde nærme sig den fra een Side, og desuden kunde den jo heller ikke brænde ned saaledes som Blokhuset.

»Det var dog ogsaa et forbistret Uheld,« sagde Bowlby til sig selv, idet han sad og gned sin opsvulmede Ankel; »men hvis George og Rufe tror, at jeg vil blive siddende i dette fordømte Hul, indtil de kommer tilbage, saa tager de fejl.«

Med stort Besvær lykkedes det Jægeren ved Hjælp af Krykken at komme paa Benene. Mere end een Gang stønnede han højt af Smerte; men til sidst naaede han dog at komme hen til Hulens Indgang og udenfor. Hulens Gulv ragede flere Fod ud i Kløften, der var 80--100 Alen bred. I den vaade Aarstid strømmede en rivende Flod gennem dens Bund, men for Tiden var den tør.

Bowlby var bleven advaret af de andre mod at vise sig udenfor Hulen, eftersom han jo var ganske hjælpeløs, hvis Indianerne fik Øje paa ham og angreb ham; men hans Utaalmodighed lod ham ikke have Ro derinde længere. Med Krykken under

Armen lænede han sig op mod Klippevæggen, idet han omfattede sin lange Bøsse med begge Hænder, parat til at løfte den og fyre, hvis en Fjende skulde nærme sig.

»De vil vel nok skælde ud, naar de kommer tilbage og ser mig staa her udenfor,« brummede han; »men Pokker bryde sig om det, lad dem bare skælde. Halløj, nu begynder Musiken nok!«

Der hørtes et Par Bøsseskud ovre fra den aabne Plads, og Bowlby blev i højeste Grad interesseret, men da han ikke vidste Spor af Besked om, hvad der var foregaaet ovre ved Hytten, kunde han slet ikke have nogen Mening om, hvad der var paa Færde.

Snart efter hørtes endnu to Skud. Bowlby skar Tænder og saa ned paa sin forvredne Fod; men da han igen saa op, var han nær falden bag over af Forbavselsen; thi ovre paa den anden Side af Kløften paa en Klippe, der laa nogle Fod højere end Hulen, stod en Winnebago Kriger og stirrede stift paa ham.

En Gysen gennemfor Bowlby, da han tænkte paa, at Indianeren kunde have sendt ham en Kugle i Brystet, hvis han havde villet, og han kunde ikke forstaa, hvorfor han ikke havde gjort det. Han besvarede Indianerens Stirren med et ligesaa fast Blik, og med det samme spændte han forsigtig Hanen paa sin Bøsse, hvilket han kunde gøre uden at skifte Stilling.

»Jeg ved ikke, hvorledes dette her skal ende,« mumlede han; »men kan du sigte og fyre hurtigere end jeg — saa vær saa artig!« —

Jo længere han saa paa Indianeren, des mere blev han overbevist om, at det ikke var første Gang, de to saa hinanden. Det var Næsen, Bowlby

kendte ham paa. Den havde i en eller anden Kamp faaet et slemt Knæk, og dens forvredne Ryg kunde ingen tage fejl af.

For knap et Aar siden, under en af Vinterens værste Snestorme, havde en Winnebago Kriger trukken i. Klinkebaandet paa Jægerens Hytte og paa skrækkeligt Engelsk bedt om at blive Natten over hos de hvide Mænd. Han blev gæstfri modtaget, fik saa meget, han kunde spise og blev der i hele tre Dage, indtil Stormen var forbi. Saa drog han igen af Sted mod Nordøst til sin Stammes Jagtgrunde.

Denne Kriger var Ap-to-to, den samme Winnebago, som stod paa den anden Side af Kløften og betragtede Bowlby saa opmærksomt.

»Det er ham, det er jeg ganske vis paa!« udbrød Jægeren ved sig selv; »men han er nok ikke vis paa, om det er mig eller en anden køn Fyr. Hvis det er mig, vil han naturligvis ikke skyde paa mig, fordi vi var saa gode ved ham i Fjor Vinter.«

Med et venligt Smil slap Bowlby Bøssen med højre Haand, løftede den op til Panden og hilste paa militær Vis, idet han sagde:

»Naa, hvordan har du det, Ap-to-to?«

Indianeren hørte godt hans Ord; men i Stedet for at svare, vendte han om og gik sin Vej hen over den ujævne Grund.

»Han er vist selv meget fredelig stemt,« sagde Bowlby ved sig selv; »men hans Kammerater mener os det nok ikke saa godt, og derfor tør han ikke bekende Kulør.«

Disse Ord var næppe over Jægerens Læber, før Winnebagoen pludselig gjorde kort omkring, kastede Bøssen til Kinden og fyrede paa Bowlby.

Kuglen strejfede dennes højre Øre og ramte Klippen bag ved ham.

»Naa, saa det var det, du vilde, din Forræder!« ubrød Bowlby og løftede sin Bøsse, »saa tag da det!«

Men det skarpe graa Øje, hvis. Blik gled søgende ud langs Løbet, fandt ingen Winnebago at sigte paa. Saa snart Ap-to-to havde affyret sit forræderske Skud, sprang han ned ad Klipperne uden at give sig Tid til at se, hvilken Virkning hans Skud havde haft.

I den højeste Ærgrelse sænkede Jægeren sin Bøsse. »Jeg vilde gerne finde mig i at forvride den anden Ankel med, ja, brække Halsen, om det skulde være, bare for at faa Lov til at faa rigtig Sigte paa dig en Gang til,« brummede han, »du vilde baade have sultet og frosset ihjel, hvis vi ikke havde taget os af dig, og saa lønner du os paa den Maade. — Det var da ogsaa et forbistret Uheld, at lige idet jeg kommer ud for at trække frisk Luft, skal den Slyngel komme og faa Øje paa mig. Nu siger han det naturligvis til sine Kammerater, og saa kan vi snart vente deres Besøg. Det gaar ikke an, at vi bliver her ret meget længere.

Efter at have tænkt sig lidt om, tog han igen fat paa sin Krykke og begyndte at hinke ned gennem Kløften mod den Plads, hvor Hestene stod gemt. Da han efter en langsom og trættende Vandring drejede op fra Kløften og ind i Underskoven, fik han Øje paa den tætte Røg, der steg op fra det brændende Blokhus, og dette fik ham til at paaskynde sin Gang endnu mere.

Tilfældet var vore Venner ugunstigt: Havde Bowlby blot ventet et Par Minutter længere, vilde han have mødt Hardin, Fred og Terents, og var

han gaaet lidt tidligere, havde han truffet George Linden hos Hestene. Alligevel var det godt, at han kom saa tidlig af Sted, som han gjorde; thi han var næppe kommen ud af Kløften, førend Ap-to-to og tre andre Krigere forsigtig kiggede frem bag Klipperne lige overfor Hulen. Da de ikke kunde faa Øje paa den halte Jæger, dækkede de sig, saa godt de kunde og aabnede en morderisk Ild ind i Hulen, hvor de troede, Bowlby havde søgt Tilflugt.

Vis paa, at deres Offer enten var dræbt eller dødelig saaret, tog de fire Rødhuder nu Mod til sig og styrtede med ladte Bøsser ind i Hulen, parat til igen at fyre paa den arme Krøbling. — Men der var ingen Jæger, og den haarde Klippe viste dem intet Spor, som kunde sige dem, hvor han var gaaet hen.

I samme Øjeblik, som de fire Winnebagoer igen traadte ud, fik Hardin, der gik med de to Knøse op gennem Kløften, Øje paa dem; men han dukkede sig saa hastig ned bag en Busk, at de ikke opdagede ham. Han førte nu Fred og Terents hen til et sikkert Skjulested, hvorefter han skyndte sig tilbage til Linden med det Budskab, at der maatte være noget galt fat med Bowlby.

— — Men hvor var Falkefod under alt dette, og hvad tog han sig for?

Man vil erindre, at han var draget af Sted for at opdage, om den Sti, der førte mod Syd til Nybygden Greville, hvor vore Venner havde hjemme, nu var passeret af den sidste Flok Indianere, eller om der var flere tilbage. Denne Sti var dannet af Jægernes Heste, der nu i mange Aar to Gange om Aaret havde passeret den, og ad den kunde Terents, Fred og Bowlby med Lethed undkomme, naar de blev

forsynet med hver en Hest; men hvis de paa deres Flugt mødte en Flok Indianere, der kom fra den modsatte Side, saa kom de jo mellem en dobbelt Ild, og det var den visse Død for dem. Det var som sagt for at undersøge, om Stien var klar, at Shawanoen var gaaet ud for at spejde.

Det farligste ved dette Foretagende var, at det skulde udføres i største Hast; thi Falkefods Venner var jo omringede af Fjender, saa det gjaldt om saa snart som muligt at faa dem ud af den farlige Stilling. Som vi har set, skjulte Falkefod først deres Heste paa et sikkert Sted, og derefter ilede han videre.

Paa Toppen af det Højdedrag, hvorfra man kunde overse en stor Del af Egnen, standsede Falkefod, og heldigvis kom han ikke til at vente længe, før han fik Øje paa Sorte Bjørn. Fra et sikkert Skjul saa han fem Krigere, der i hurtig Gang skred frem ad Stien, og den forreste af dem var den berømte Sorte Bjørn.

Falkefod iagttog den lille Flok, idet den ilede ned ad Skraaningen og forsvandt mellem Træerne. Saa vidt han kunde slutte, var der nu et halvt Hundrede Winnebagoer samlede nede i Dalen. Dette Antal var jo ogsaa bleven nævnet af Ildpil, og der var derfor Grund til at slutte, at alle Flokkene var ankomne, og at Stien altsaa var klar. Men hvorledes skulde de tre Heste kunne blive ført bort mellem vagtsomme Indianere, uden at disse opdagede det? — Det var en Opgave, som der næsten hørte mere end menneskelig Kløgt og Snildhed til at løse; Falkefod veg imidlertid ikke tilbage for den; men gav sig straks i Færd med Værket.

Saa hurtig, men tillige saa forsigtig som mulig ilede han ned mod Hulen, hvor han ventede at

finde alle sine Venner samlede. Han havde rigtig nok aldrig set den, men idet han rettede sig efter den Beskrivelse, Linden havde givet ham, fandt han den dog uden Vanskelighed; men — den var tom.

En nærmere Undersøgelse sagde ham, at der var bleven affyret en Mængde Skud ude fra og ind i Hulen; thi der laa fladtrykte Kugler rundt om paa Gulvet; men ingen var dog bleven saaret; thi der var intet Spor af Blod at opdage.

De nærmere Omstændigheder ved, hvad der var sket, kunde Falkefod dog umulig slutte sig til; men da Vennerne havde forladt Hulen, var det naturligt at antage, at de havde begivet sig hen til Hestene, — altsaa ilede Falkefod derhen.

Hidtil havde han haft Held med sig i sine Foretagender, men nu svigtede Lykken ham; thi medens han med den yderste Forsigtighed hastede af Sted, og saa lydløst som en Slange gled gennem den tætte Del af Underskoven, saa han, idet han bøjede nogle Grene til Side foran sig, pludselig Sorte Bjørn og et helt Dusin Krigere staa tæt derved paa et Sted, hvor Skoven var mere aaben. De hverken talte eller rørte sig, ellers vilde han have opdaget deres Nærværelse, før han løb imod dem. Det saa ud, som om Winnebagoerne stod og lyttede efter et Signal, de ventede paa.

Ingen besad en saadan Snarraadighed, og ingen var saa hurtig til at handle som den unge Shawanoe. Dette viste sig ogsaa her. I samme Øjeblik, Falkefod saa det første Glimt af Winnebagoerne, sprang han, uden at give en Lyd fra sig, tilbage, som den, der vil undgaa en Klapperslanges Bid, og fo'r af Sted som en Pil.

De forbavsede Rødhuder havde imidlertid dog

faaet Tid til at genkende deres Fjende, og var han hurtig til Flugt, saa var de ogsaa hurtige til Forfølgelse. Der var ingen, de hellere vilde have fat paa end ham, og de sparede ingen Anstrængelse for at opnaa det.

Et kort Løb bragte imidlertid den flygtende udenfor Forfølgernes Synskreds. Han hørte dem sprede sig og trænge igennem Krattet; men han nærede ingen Frygt for, at de skulde naa ham. Han blev staaende stille et Øjeblik og udstødte et udfordrende Raab, som han vidste vilde forøge deres Iver. Han vovede endogsaa at blive staaende, indtil nogle af Winnebagoerne igen fik Øje paa ham og udstødte høje Triumfraab; men vi behøver vist ikke at fortælle, at de ikke kunde indhente ham.

Da han havde faaet et godt Forspring, udstødte han et Signalraab; som han vidste vilde blive genkendt af hans unge Venner, hvis de fik det at høre. Men til hans store Skuffelse kom Svaret fra et Punkt, der laa bag ved og kun nogle faa Favne fra ham. Det lod til, at han ledte Sorte Bjørn og hans Bande lige ind mod sine Venner.

Atter gjorde Falkefod Holdt, indtil flere af Winnebagoerne kom til Syne. De hylede af Fryd; thi det saa ud, som om deres Fjende havde opgivet at løbe fra dem, og som om de nu kunde være sikre paa at faa hans Skalp.

Falkefod ventede dumdristig længe, saa sprang han af Sted igen og forandrede pludselig Retningen af sin Flugt for at lede Rødhuderne bort fra de hvide, hvilket ogsaa lykkedes. Snart lod det til at gaa op for Winnebagoerne, at der intet Haab var om at indhente Ynglingen, som spottede deres Anstængelser; thi flere af dem affyrede deres Bøsser

efter ham, medens han fo'r af Sted inde mellem Træerne.

Saa snart Shawanoen havde rystet sine Forfølgere af sig, ilede han tilbage for at træffe sine Venner, der ved deres Raab havde tilkendegivet, hvor de var.

— Men nu maa vi et Øjeblik vende tilbage til Bowlby. Da han efter store Anstrengelser var naaet hen til den aabne Plads, hvor han ventede at finde Hestene, saa han til sin store Forskrækkelse, at de ikke var der, og ligesom Linden sluttede han da, at Winnebagoerne havde stjaalet dem.

»Jeg frygtede nok for det!« udbrød han suk-kende. »Nu sidder vi net i det! Det eneste Linden og Hardin nu har at gøre, er at finde et hult Træ og skubbe mig derind, indtil Stormen er dreven over. Men her maa jeg nu se at komme fra saa hurtig som mulig.«

Man skulde tro, at der ikke var meget Haab for den brave Fyr om at komme derfra; men han tænkte ikke et Øjeblik paa at opgive Ævret. Det var hans Agt at gaa ad en stor Omvej til Stien, der førte mod Syd, og saa at følge denne, indtil han kom bort fra Winnebagoerne. Der vilde han saa holde sig skjult, indtil han ved Signaler kunde sætte sig i Forbindelse med sine Venner. — Men hvis han blev opdaget, medens han hinkede af Sted paa sin Krykke, da vilde det være ude med ham, derfor havde han i hele sit Liv heller aldrig været saa forsigtig som netop nu.

Efter at have gaaet nogle hundrede Alen mod Nord, begyndte han at dreje af til højre hen imod Stien og kom derved ned til Strømmen, der flød forbi Blokhuset eller rettere dettes Levninger. Det lykkedes ham at komme over den paa et meget

grundt Sted, og derefter vedblev han at holde sig til højre, meget fortrøstningsfuld, fordi det hidtil var gaaet saa godt.

Men et Minut efter, netop som han paa ny kom ind i den tætte Del af Skoven, fo'r han pludselig sammen og blev staaende som rodfæstet. Bag ved sig hørte han tydelig Hovslag og derefter Lyden af Heste, der plaskede gennem Strømmen og stampede op ad Bredden.

»Mon de skulde være ude for at se efter mig?« mumlede Bowlby og glemte sit saarede Ben i sit Hastværk for at komme hen bag det nærmeste Træ. Han kunde høre, at der var i det mindste to — maaske tre Ryttere, og' at de kom ridende i fuld Fart. Han fik lige Tid til at sætte sin Krykke op mod Træet og spænde Hanen paa sin Bøsse, før en Rytter kom farende forbi ham i fuldt Firspring. Den forreste Hest var den hurtigste af dem, de tre Jægere havde skjult, og dens Rytter var ingen anden end den troløse Nidding Ap-to-to.

Bowlby fik saadan en Lyst til at skyde ham, at han knap kunde styre sig; men han følte, at det vilde besegle hans egen Skæbne, eftersom de Winnebagoer, der kom efter Ap-to-to, saa vilde have ham i deres Magt. — Men Ap-to-to forsvandt, og der kom ingen bag efter ham.

Nogle faa Sekunder var tilstrækkelige til at gøre det klart, at Ap-to-to ikke havde nogen Led-sagere, og at det altsaa vilde have været baade let og ufarligt at skyde ham ned af den stjaalne Hest. — Det var den største Ærgrelse, Bowlby endnu havde haft. —

— — Nogle faa Minutter efter, at Bowlby forgæves havde set efter Hestene paa den aabne Plads, kom Hardin, Linden og de to Drenge dertil.

»Her er han ikke,« sagde Linden med et Suk.
»Hvor mon han dog kan være?«

»Det er ikke godt at vide,« svarede Hardin,
»for James ved jo ikke selv, hvad han helst maa
gøre.«

»Mon han ikke har gjort det samme som du,
Fader?« sagde Fred. »Mon han ikke er søgt her
hen for at se efter Hestene, og saa, da han har
troet, at de er bleven stjaalne, har skyndt sig bort
igen?«

»Jo, saadan hænger det vist sammen,« sagde
Hardin.

Før nogen af de andre kunde komme med en
Bemærkning, overraskedes de ved at se en Indianer
komme frem fra Skoven. Han blev staaende stille
og saa stift paa Jægerne; han var fuldt bevæbnet,
men beholdt Bøssen ved sin Side, som om han slet
ikke tænkte paa nogen Fjendtlighed.

»Hvad!« udbrød Hardin, »det er jo Ap-to-to,
han som tilbragte et Par Dage hos os i Fjor
Vinter.«

»Det ser ud, som om han kommer som Ven,«
tilføjede Linden, »ellers vilde han ikke blive staaende
rolig der.«

Lindens Antagelse syntes at bekræfte sig; thi
da de hvide ikke gjorde nogen Mine til at angribe
Winnebagoen, traadte han med et Smil, der gjorde
hans grimme Ansigt endnu hæsligere, hen til dem.

Han fortalte dem, at han havde mødt Bowlby
hinkende omkring ved sin Krykke og i stor Fare
for at blive taget til Fange af Winnebagoerne, derfor
havde han, Ap-to-to, ført ham hen til et sikkert
Sted, ikke langt derfra. Der havde Bowlby sat sig
paa Jorden og derefter bedt Ap-to-to om at gaa
tilbage og hente ham hans Hest. Dette var det

Ærinde, der havde bragt Winnebagoen til dette Sted.

Vore Venner blev naturligvis meget glade over disse gode Nyheder. Efter hvad Ap-to-to sagde, var Bowlby kun en halv Fjerdingsvej fra dem, og saa godt skjult, at Winnebagoerne ikke kunde finde ham.

»Det glæder os at høre, hvad du der fortæller os,« sagde Linden. »Vi vil nu sende Jægerens egen Hest over til ham, for det er den bedste af de tre.«

Der var kun et lille Stykke hen til det Sted, hvor Hestene stod tøjrede, og Linden gik straks derhen og løste Bowlbys Hest. »Se, der,« sagde han til Winnebagoen, da han kom tilbage, »gaa nu hen til vor Ven med den og sig til ham, at han bare skal skynde sig hjemad, alt hvad han kan. Saa skal vi snart komme bagefter. Er der nogen Winnebagoer paa Stien, som fører imod Syd?«

»Alle være her — Sorte Bjørn med dem,« var Ap-to-to's Svar, som ledsagedes af en Gebærde, der var lige saa talende som hans Ord.

»Ja, saa kan vi jo lige saa godt følges med ham,« sagde Linden; »for vi venter jo bare for at faa at vide, at Vejen er aaben.«

De andre Heste blev nu ogsaa løste. Linden ledede den ene og Hardin den anden, medens Drengene gik bag ved. Til nogen Forbavselse for dem satte Ap-to-to sig op paa Bowlbys Hest og red i Spidsen — dog, det var vel for at vise dem Vej.

Vore Venner havde kun gaaet nogle faa Skridt, da de hørte en Larm som af mange Mennesker, der styrtede igennem Skoven, ikke langt borte. De standsede forbavset og saa spørgende paa Ap-to-to, der løftede Haanden, for at de skulde tie stille.

I samme Øjeblik hørte de Falkefods Signal. Det besvaredes straks af *Fred, som derefter forklarede de andre, hvad det betød.

Larmen inde fra Tykningen døde pludselig hen, og straks efter satte Ap-to-to sin Hest i Gang igen. Han red i Skridt, og de andre holdt sig tæt bag ved ham.

Der blev ikke sagt noget; men de havde kun gaaet et lille Stykke, da Ap-to-to satte Hælene i Hestens Sider, kastede sig frem over dens Hals og forsvandt som et Lyn, uden at nogen kunde standse ham.

»Vi er forraadte, det er sikkert nok!« udbrød den forbavsede Linden, »hvorfor skød vi dog ikke den Slyngel, saa snart vi saa ham?«

»En Rødhud med saadan en Næse kan da ikke godt være andet end en Forræder,« bemærkede Terents.

»Jeg havde slet ingen Mistro til ham,« sagde Hardin.

»Jeg heller ikke,« tilføjede Linden; »men hvorfor signaliserede han ikke til de andre Winneba-goer, der passerede tæt her forbi, at de skulde falde over os?«

»Det har han været for stor en Kujon til,« svarede Hardin; »han vidste, at de vilde komme til at bestaa en haard Dyst med os, og at han selv vilde blive den første, der kom til at bide i Græsset.«

»Mon han ved noget om Jim?«

»Han maa jo have set ham, ellers kunde han ikke vide, at han var halt; men jeg tror ikke, han ved, hvor han nu er.«

Den rimeligste Slutning var, at Ap-to-to havde dræbt Jægeren og derefter grebet til dette Middel

for at tage hans Hest, og denne Tanke slog ogsaa straks vore Venner; men den var altfor frygtelig til, at de vilde nævne den for hinanden.

»Mon ikke Jim har begivet sig paa Vej til Stien,« vedblev Linden. »Hallo, her er det!«

Det traf sig netop saaledes, at vore Venner var kommen ind paa et Sted, hvor deres Ven havde gaaet, og da de saa ned paa Jorden, fik de Øje paa de dybe Huller, hans Krykke havde dannet. De var altsaa kommen ind i hans Spor, og han kunde ikke være langt borte.

»Det kan ikke nytte, vi venter her, lad os skynde os efter ham; det kan være, vi kan komme tidsnok til at hjælpe ham.«

Linden gik foran og ledede sin Hest ved Tømmen; bag efter ham kom Hardin med sin og saa Drengene.

Der kunde ikke være nogen Tvivl om, at Ap-to-to efter at være kommen uskadt bort med en af Hestene ikke vilde spille Tiden, men skynde sig at komme tilbage med en stor Flok Winnebagoer for at tage de to andre Heste og ødelægge de hvide. For disse gjaldt det derfor om at komme derfra saa hastig som mulig.

Det var umuligt at sige, fra hvilken Side Winnebagoerne vilde komme; men vore Venner maatte jo følge Jims Spor, og Linden gik derfor hele Tiden med Blikket stift fæstet paa Jorden.

Medens de saaledes ilede af Sted, stod Falkefod lige saa pludselig iblandt dem, som om han var skudt op af Jorden. Terents var den første, der saa ham, da han kom ilende bag fra. De flokkedes straks alle omkring ham; thi der var ingen, de hellere saa i deres Midte end netop ham.

Han lyttede alvorlig efter, da de fortalte, hvad der var sket.

»Mine Brødre har gjort vel,« var hans korte Svar. »Vejen, der fører til deres Hjem mod Syd, er nu aaben.«

»Det er godt nok,« skyndte Linden sig at sige; »men der er langt tilbage, før vi naar dertil. Kender du Ap-to-to?«

Falkefod rystede paa Hovedet.

»Du kan kende ham paa hans smukke Næse,« forklarede Terents; »den er dobbelt saa stor som min, og saa er den marmoreret baade paa kryds og tværs, saa den ligner en Jordbunke, Vognene har kørt over.«

»Vor Broder Bowlby maa være i Knibe,« afbrød Linden ham. »Du siger jo, at du ikke har set ham, og det har vi heller ikke, siden vi i Morges forlod ham i Hulen.«

»Falkefod gik til Hulen og saa, at hans hvide Broder ikke var der, og at Winnebagoerne havde været der. Han kom saa her hen, men saa heller ikke Hestene — han tror, at Winnebagoerne har ført dem bort.«

»Ja, men hvor er Bowlby?« var Lindens ængstelige Spørgsmaal; »tror du, at han er bleven dræbt, Falkefod?«

Uden at svare bukkede Falkefod sig og fulgte den halte Jægers Spor et Stykke, derefter rettede han sig og svarede: »Mine Brødre maa følge efter Falkefod; men de maa ikke gaa alt for nær; saa skal vi snart faa at vide, hvor vor Broder, der gaar ved en Stok, er.«

De begyndte straks at gaa fremad paa den Maade, som Falkefod angav. Han gik omtrent

Hundrede Fod foran de andre, og de fulgte efter i Gaaserad og i samme Orden som før.

Da Falkefod var naaet ned til Strømmen, vendte han sig om og gav ved en Haandbevægelse sine Venner at forstaa, at de skulde standse. Falkefod hoppede saa let og behændig over Trædestenen, at han slet ikke vædede sine Mokkasiner. Derefter fulgte han Bowlbys Spor til det Sted, hvor han havde staaet bag Træet og set Ap-to-to fare forbi paa Hesten. Shawanoen var ikke længe om at fatte, hvad dette betød, og han vendte derefter tilbage til den rigtige Sti og vinkede saa til sine Venner, at de skulde følge efter ham i samme Afstand som før.

De nærmede sig nu den Højde, hvor Knøsene havde staaet tidlig om Morgenens, og fra hvilken Falkefod havde iagttaget Sorte Bjørns og hans Følges Komme, og Shawanoen gik her frem med den yderste Forsigtighed. De var imidlertid ikke naaet helt op til Toppen, før deres Fører standsede og vinkede til dem, at de skulde gøre ligesaa. I samme Øjeblik forsvandt han, og han blev borte saa længe, at de begyndte at blive urolige, men endelig kom han tilbage i fuldt Løb, og hans Væsen fortalte dem tydeligt, at det var vigtige Nyheder, han kom med.

»Falkefods Hjerte er sorgfuldt,« sagde han, da han kom hen til dem; »thi hans Broder, som gaar ved en Stok, er taget til Fange af Winnebagoerne.«

V KAPITEL.

Fangen.

Da Bowlby havde set den forræderske Ap-to-to jage forbi paa hans kære Hest og frygtede for, at der var andre Indianere i Nærheden, besluttede han at forlade den lille Sti, han var kommen ind paa, og ikke dreje ind paa den store Sti før et Stykke hinsides det Højdedrag, hvorfra Falkefod havde iagttaget Sorte Bjørns Komme.

Med Besvær hinkede han fremad, indtil han var kommen omtrent til Foden af Højdedraget. Her standsede han for at hvile lidt, lænede sig op mod en Træstamme og støttede Krykken og Bøssen mod Træet.

Underskoven var paa dette Sted ikke mere end et Par Alen høj, og han kunde derfor se et godt Stykke ind mellem Træerne. »Hvis Indianerne var her i Nærheden, saa var det ikke helt sikkert at staa saadan,« tænkte Bowlby. »Det er kanske bedst, at jeg for en Sikkerheds Skyld dukker mig lidt.«

Netop i samme Øjeblik hørte Jægeren en hul Hujen til højre for sig, den blev straks besvaret af en lignende til venstre, og Jægeren vidste nu, at han var bleven set af mere end een Indianer, og at det enten betød Kamp eller Overgivelse. Uden et Øjeblik Betænkning valgte han det første. Han greb sin Bøsse, spændte Hanen og tog Vaabnet i begge Hænder, parat til at give Ild, saa snart den første Indianer kom til Syne.

»Jim Bowlby,« mumlede han, »dette her bliver vist den sidste Dyst; men hvis du lukker dine

Glugger ordentlig op, saa kan du dog vist faa Lejlighed til at tage et Par Rødhuder med dig.«

Det varede ikke længe, før han saa en—to—tre—fire Winnebagoer nærme sig ham fra højre Side; men da de havde en stærk Formodning om, at den hvide Mand vilde sælge sit Liv saa dyrt som muligt, nærmede de sig med den yderste Forsigtighed; de smuttede frem fra Træ til Træ, som om de var vis paa, at en Kugle vilde komme hvislende efter dem i den korte Tid, de var uden Dækning; men alligevel nærmede de sig baade hurtigt og sikkert.

»Jeg vil vente, til jeg er sikker paa en af jer,« tænkte Bowlby, han nærede ingen Tvivl om, at han var dødsdømt; men han var dog lige saa rolig, som naar han satte Fælderne ud for Bæverne og de andre Dyr.

»En af I røde Slyngler er noget mindre forsigtig end de andre,« var hans næste Tanke, idet han fæstede sin Opmærksomhed paa en af Rødhuderne, der gik meget langsomt fra Træ til Træ, som om han foragtede sin hvide Fjende.

»Du er min Mand,« sagde denne, idet han løftede Bøssen og tog omhyggelig Sigte paa Indianeren; men førend han fik trykket af, havde en Rødhud fra venstre Side fyret paa Jægeren. Der hørtes et skarpt Smæld næsten lige i Øjnene paa Bowlby, der uden at forstaa, hvad det betød, holdt sit Sigte og trykkede paa Aftrækkeren.

Men der fulgte intet Knald, ja, der saas ikke saa meget som et Glimt fra Panden. I højeste Grad bestyrtet sænkede Jægeren Bøssen og saa paa Laasen. Da forstod han det hele: Indianerens Kugle havde ramt Hanen paa hans Bøsse og skudt den

bort, og Vaabnet var nu ikke til mere Nytte end en Stok.

»Naa — Turen kom til dig førend til mig,« sagde Jægeren, »du er ikke til mere Nytte nu, end jeg vil være om et Par Minutter, skønt jeg kan maaske bruge dig som en Kølle, og jeg skulde ikke have noget imod at knuse et Par Pandeskaller, før jeg selv bider i Græsset.«

Det gik imidlertid snart op for Bowlby, at Indianerne havde i Sinde at fange ham levende. De var nemlig nu saa nær, at de med Lethed vilde have kunnet skyde ham ned, men de vedblev at komme nærmere, og snart havde de sluttet Kreds om ham uden dog at komme saa nær, at han kunde naa dem med Bøssen.

Bowlby betragtede dem opmærksomt, men blev meget skuffet, da han ikke opdagede Ap-to-to imellem dem; ham havde han allermest Lyst til at give sin sidste Hilsen; men alle de malede Ansigter var ny for ham.

»Jeg kan ikke se Udvej til at gøre noget som helst,« tænkte Jægeren. »Jeg ser jo, de vil tage mig til Fange, og saa kan jeg vel lige saa godt opgive det hele.« Dermed kastede han Bøssen paa Jorden, tog sin Krykke under Skulderen og sagde ganske rolig til den forreste Indianer:

»Jeg overgiver mig!«

Det lod til, at Rødhuderne mistænkte den hvide Mand for at ville spille dem et eller andet Puds. De blev staaende, hvor de var, grinte og gryntede til hinanden, men sagde intet til Jægeren. Der var ikke en af dem, som kunde tale Engelsk, og de havde aldrig set Bowlby før.

De sagde noget paa deres eget Sprog og gjorde Tegn til ham. Han forstod snart, at de vilde have

ham til at give dem sin Kniv, hvis Skaft stak op af hans Bælte. Han trak den derfor op og kastede den hen for deres Fødder.

Det lod til, at de blev meget tilfreds herover. En af dem bukkede sig langsomt ned, listede sine Fingre om den Ende af Riflen, der laa ham nærmest og snappede den derefter til sig, som om det var en giftig Slange, han havde grebet ved Halen.

Først nu syntes det at staa klart for dem, at den hvide Mand var en hjælpeløs Fange; men var det nu ogsaa sandt, at hans venstre Ben var saaret, eller søgte han maaske at føre dem bag Lyset for at faa Lejlighed til at undslippe.

Denne Tvivl blev dog ogsaa snart fjernet. Krigeren, der havde vist sit Mod ved at snappe Bøssen, rakte denne til en Kammerat og nærmede sig derefter lidt ængstelig, knælede ned og undersøgte Ankelen. Bandagen blev tagen af, og der blev set nøje paa det hovne Sted, der talte lige saa tydelig som Ord.

En hel Flok Winnebago-Krigere havde nu taget en enkelt hvid Mand til Fange — en Mand, der var Krøbling, og hvis Bøsse var ubrugelig. Det var sandelig en Bedrift, de kunde være stolte af.

Bowlby havde ventet, at Indianerne vilde have tilføjet ham en eller anden Krænkelser, men foreløbig var der ikke Tale om sligt. De gav ham ved Tegn at forstaa, at han skulde gaa, og viste ham Vejen. Bowlby var nu vis paa, at de vilde føre ham hen til Lysningen, hvor Sorte Bjørn formodentlig ventede dem. —

— — Falkefod havde af Sporene læst Bowlbys Skæbne, og det lige saa tydelig, som om han selv havde set alt, hvad der var gaaet for sig, og da han havde fortalt Linden, Hardin og Drengen,

hvad der var sket, begyndte de straks at raadslaa om, hvad de nu skulde gøre.

«Vi maa nu gøre en længere Omvej,» sagde Hardin; »thi fører vi Hestene op over Højdedraget, kan Indianerne ikke undgaa at opdage os.»

»Min Broder har Ret. Falkefod skal vise Vej,« svarede Shawanoen.

Uden at sige et Ord mere drejede han brat af til højre og gik hurtig foran.

Efter at have gaaet saaledes en god Time, var de kommen et langt Stykke bag ved Højdedraget og ind paa Stien, der førte til Greville, og de havde al Grund til at tro, at Sorte Bjørn og hans Krigere var bag ved dem.

Da de var kommen ind paa Stien, gjorde de Holdt; thi det var nødvendigt at fatte en Beslutning. »Vi kan ikke komme hjem til Bowlbys Familie,« sagde Hardin, »og fortælle, at vi har overladt ham til sin Skæbne blandt Indianerne. Jeg kan rigtignok ikke indse, hvorledes vi skal hjælpe ham; men vi maa alligevel prøve paa det.»

»Ja, men hvad skal vi saa gøre med Drengene?« spurgte Linden.

Vi har her de to Heste, lad os sætte dem op paa dem, saa kan de skynde sig at ride til Greville, her er de os kun til Besvær; vi er langt mere fri i vore Bevægelser, naar vi er alene,« sagde Hardin.

»Det er ogsaa min Mening,« sagde Linden.

»Jeg har hele Tiden været bange for, at det skulde ende med det,« bemærkede Fred.

»Du kan nok indse, at det er det klogeste, min Søn. Det var et Fejlgreb at kalde jer herop; men der var jo ingen, som vidste, at Sagerne skulde tage denne Vending.«

Efter at Falkefod ogsaa havde udtalt sig i Over-

ensstemmelse med Linden, maatte Drengene sætte sig op paa Hestene og ride ad Hjemmet til. — —

— — »George og Rufe vilde ha'e, at jeg skulde ha'e sat mig op paa en af Krikkerne og redet hjem, og det skulde jeg naturligvis ha'e gjort; men nu er det jo for sent at fortryde paa det. Gud ved, om de nu vil brænde eller skyde mig? Skalperet bliver jeg vel i alle Tilfælde; men een Trøst er det dog, at de ikke kan lade mig løbe Spidsrod.«

Saaledes tænkte Bowlby, medens han hinkede af Sted paa sin Krykke, omringet af Winnebagoerne, og det lod til, at han fandt nogen Trøst i denne Tanke; skønt ingen vidste bedre end han, hvor mangfoldige Maader Indianerne havde at pine deres Fanger paa.

Imidlertid vandrede de af Sted mod Lysningen, hvor Hytten havde staaet, og lige førend de naaede den, udstødte to af Krigerne et hult Raab, der blev besvaret fra et Punkt til venstre. Flokken styrede nu derhen imod, og snart var alle Winnebagoerne samlede.

Bowlby kastede et Blik hen over den hæslige Skare, mens han blev ført ind imellem dem og fik Lov til at sætte sig paa en falden Træstamme ved Siden af tre Krigere, der skævede til ham, gryntede til hinanden og blev ved at ryge paa deres lange Piber. — Fangen saa efter to Personer — Høvdingen Sorte Bjørn og Forræderen Ap-to-to; men han kunde ikke faa Øje paa nogen af dem. — —

Indianerne vedblev imidlertid at ryge, medens Bowlby hensank i sine egne sørgelige Tanker, og saaledes hengik omtrent en Time. Da blev Jægeren pludselig vækket af sine Betragtninger, da en Indianer traadte hen foran Træstammen og sagde paa daarlig Engelsk:

»Gu'-da!«

Fangen saa hastig op; thi han kendte den talende. Det var Ap-to-to, der havde den uhørte Frækhed at byde ham sin Haand.

Men James Bowlby havde den Uforskammethed at afslaa den.

»Nej,« sagde han med al den Foragt, han kunde lægge i sin Stemme, »du er en Slange. Da du kom til vor Hytte i Vinter, gav vi dig Føde og Husly, og nu kommer du her tilbage og stjæler vore Heste og prøver paa at dræbe os. Du er ingen Winnebago, for en Winnebago vilde ikke være saadan en Slange.«

Den harmfulde Jæger troede, at Ap-to-to vilde fare løs paa ham; men det gjorde han dog ikke. Han blev staaende med et Grin paa sit Ansigt, som om det var en Kompliment, han havde modtaget.

»Hvor er de andre Jægere?« spurgte han rolig.

»Ja find dem selv,« svarede Bowlby med funk-lende Øjne; »men jeg vil dog sige dig, at ingen af dem er halte, saa det vil ikke blive saa let for dig at fange dem.«

»Dem snart komme her,« var Ap-to-tos selv-sikre Svar.

»Naa, hvis du er saa vis paa det, hvorfor spørger du saa?« sagde Bowlby. »Kunde jeg bare faa Ram til dig, din Usling, saa maa de andre gerne gøre med mig, hvad de vil. — Men hvor er Sorte Bjørn?« tilføjede han og kastede et Blik omkring sig. »Jeg vil gerne tale med ham.«

»Ham snart komme — saa ham brænder alle hvide Mænd.«

Det var tydeligt, at der var nogen Forundring mellem Rødhuderne over, at deres Høvding blev saa længe borte. — —

— — Efter at Fred og Terents havde passeret Strømmen, som vi allerede har omtalt, følte de sig forholdsvis sikre; thi Vandløbet var mellem to og tre Mil fra Blokhuset, hvor Winnebagoerne foreløbig havde nok at gøre.

Men da de saaledes følte sig sikrede mod Forfølgelse og ikke havde noget særligt at tænke paa, var det den naturligste Sag af Verden, at de blev enige med hinanden om, at de aldrig før havde følt sig saa sultne, og at de havde den uafviselige Pligt mod dem selv, at faa denne Sult tilfredsstillet.

»Der er fuldt op af Vildt her i Skoven,« sagde Fred; men det har den kedelige Vane aldrig at vise sig, naar vi trænger mest til det. Det kan godt være, at vi kommer til at sulte hele Eftermiddagen.«

Terents sukkede lydeligt. »Hold inde med dine sørgelige Spaadomme,« sagde han, »det løber mig koldt ned ad Ryggen, ligesom det gjorde paa de store Drengene, naar jeg udfordrede dem til at brydes med mig.«

»Een Ting er jeg i alt Fald vis paa,« sagde Fred nogle Minutter senere, »og det er, at vi ikke finder noget Vildt, saa længe vi bliver her paa Stien. Ethvert Dyr, som vi kan bruge, ved, at der har været baade Mennesker og Heste her, og derfor vil de holde sig borte herfra.«

»Hvad mener du da, vi skal gøre?«

»Ride Hestene ind mellem Træerne, saa at de ikke kan ses, selv om nogen tilfældigvis skulde passere Stien, og saa gaa paa Jagt efter noget spiseligt.«

»Du har den Ære at være ganske enig med mig i dette ogsaa,« svarede Terents, der syntes udmærket godt om Forslaget, og da Fred havde faaet dette Svar, drejede han straks af til højre og tvang

Hesten ind imellem Træerne og igennem Krattet, der var saa tæt, at begge Rytterne maatte staa af og føre Dyrene ved Tøjlerne. Det tog ikke ret lang Tid at naa et Sted, hvor de var ganske usynlige fra Stien; men hvis nogen skulde finde paa at kigge nøjere paa Sporene, var de ganske vist ikke sikre mod at blive opdagede.

»Dette her er vist saa godt et Sted, som vi kan haabe at finde,« bemærkede Fred og saa sig omkring. »Hvad mener du?«

»Bedre er ikke at finde,« som min Lærer plejede at sige om mig til de andre Drenge i Skolen.«

»Lad os saa binde Hestene da.«

Hestene kunde ikke være meget nødlidende for Foder, eftersom de havde haft Lejlighed til at æde hele Formiddagen, og de kunde derfor godt vente til Aften eller til næste Dag, hvilket var meget heldigt, eftersom der paa dette Sted ikke var andet for dem at faa end Bladene paa Buskene.

Terents bandt sin Hest først og gik derefter et Stykke længere ind i Skoven. Fred var lidt mere forsigtig; efter at have bundet sin Hest gik han tilbage mod Stien og overbeviste sig om, at ingen af dem var at se derfra.

»Nu kan ingen finde dem, med mindre —«

Han saa betænkelig ned til de dybe Spor, som Hestene havde efterladt i den bløde Jord — »Jo, selv en blind Mand kan finde dem, som Terents vilde sige.«

Det lykkedes Fred bedre, end han havde ventet, at skjule Sporene; nogle faa Blade, der blev strøet hen over dem, dækkede dem næsten ganske, og han strøede ogsaa Blade et Stykke ned ad Stien. Da han var færdig, var han sikker paa, at selv om

en Flok Indianere kom den Vej, vilde de dog ikke opdage det Punkt, hvor Rytterne var drejet af ind imellem Træerne; med mindre de havde særlig Grund til at undersøge Jorden.

Fred var ikke gaaet langt, før han standsede, forbavset over en mærkelig Lyd, som han aldrig før havde hørt Mage til. »Hvad kan det dog være?« spurgte han sig selv. »Hallo Ter! Hvad er der i Vejen?«

Hans Kammerat løftede advarende Haanden for at faa ham til at tie.

Fred saa ham staa bag et Træ og udstøde en Række Lyde, der nærmest lignede en forkølet Frøs Kvækken.

»Lagde du ikke Mærke til, dit Asen«, spurgte Ter, da han nærmede sig, »at jeg var ved at lave det Signal, som Falkefod bruger, naar han er sulten og vil lokke de vilde Kalkuner til sig.«

Fred lagde Hovedet tilbage og opslog en skraldende Latter.

»Det ligner lige saa meget en Hjulbørs Knirken som en Kalkuns Kalden, og hvis en af de nævnte Fugle hørte den, vilde de da straks tage Halen mellem Benene og stikke af, som om selve Fanden var paa Jagt efter dem.«

»Kanske du vilde være saa venlig da at vise mig, hvorledes det skal gøres?« spurgte den irske Knøs lidt fornærmet.

»Nej, det er der ingen andre end Falkefod og Kalkunerne, der kan, og jeg tror derfor ikke, vi skal spekulere paa at faa Kalkunsteg til Middag.«

»Naa, hvad skal det da være: Sødsuppe og Pandekager maaske?«

»Nej, saa godt bliver det næppe; men vi saa jo

ikke saa faa Egern, da vi kom her igennem i Gaar, og det er netop den Aarstid, da de er meget lækre.«

Drengene begyndte nu at liste omkring og kigge op i Træerne. De var vis paa, at de nok skulde opdage nogle af de smaa livlige Nøddeædere, og heri tog de heller ikke fejl. »Hsst!« hviskede Ter kort efter. »Nu har jeg en.«

Fred saa den lille Graapels smutte ind ad en Gren højt over deres Hoveder; da den naaede Stammen, satte den sig paa Bagbenene og holdt Forpoterne op til Hovedet, som et Menneske, der skjuler Ansigtet med Hænderne og kigger ud mellem Fingrene.

»Bum!« knaldede Ters Bøsse, og Dyret kom tumlende ned mellem Grene og Blade og faldt næsten ved hans Fødder.

»Et godt Skud«, bemærkede Fred, der saa, at den havde faaet Kuglen i Hovedet. »Men nu skal jeg barke den næste.«

Medens Ter undersøgte sit Jagtudbytte, listede Fred sig videre ind mellem Træerne. Det var temmelig sent paa Efteraaret, men de flittige Dyr løb travlt fra Gren til Gren for at indsamle Vinterforraad, og det varede ikke længe, før han fik Øje paa et sort Egern, der smuttede ind ad en lang, tynd Gren, og derefter op ad Stammen.

Det var nu ganske tydeligt at se, og Fred, der hele Tiden havde fulgt det med Bøssepiben, gav Ild.

Han ramte det ikke; men det var heller ikke hans Mening. Kuglen gik ind mellem Barken og Stammen lige under Egernets Bug, og Dyret blev kastet flere Fod ud fra Træet af Barkstykkerne, der blev skudt bort af den unge Jæger, og da Dyret kom ned, var det lige saa livløst som Barkstykkerne.

Der var ikke gaaet mere end et Par Minutter, før Knøsene havde lavet sig et lille Baal. Ter flaaede Vildtet og skar det op med sin Jagtkniv, derefter lavede han sig et Spid af et Par tilspidsede Stokke, og ved Hjælp af dem stegte han Dyrene, saa de blev baade brune og møre. De var dygtig fede, og da Drengene havde taget baade Peber og Salt med hjemme fra, fik de sig saaledes et overmaade lækkert Maaltid.

»Ah,« sagde Ter med Velbehag, da han var færdig, »nu ønsker jeg ikke andet her i Verden end en Slurk rent Vand til at skylle Maden ned med.«

»Der maa sikkert være noget i Nærheden af den Slags,« sagde Fred. »Jeg er ogsaa tørstig. Nu gaar jeg hen for at finde en Kilde.«

De befandt sig paa et ujævnt, klippefuldt Terræn, og paa et saadant er der næsten altid fuldt op af smaa Vandløb, og det var Freds Mening, at han lettest kunde finde et saadant ved at gaa længere ind i Skoven, altsaa bort fra Stien. Naturligvis tog han sin Bøsse med sig og lod Ter blive siddende og gnave paa det sidste Kød af Egernbenene.

»Næste Gang, vi vil have disse Insekter til Middag,« mumlede Knøsen med Munden fuld af Mad, »skal jeg nok sørge for, at vi skyder en halv Snes Stykker, før vi sætter os til at spise, saa behøver vi da ikke at holde op, netop som det begynder at smage bedst.«

Da han endelig var færdig og havde tørret sine Fingre i Haaret, rejste han sig ogsaa og saa sig omkring efter Fred. »Hvor mon han bliver af?« sagde han ved sig selv. »Men hvad er der nu i Vejen med Hestene?«

Medens Drengene spiste, havde disse staaet med sænket Hoved, som om de var trætte af deres Gang; men nu strakte de Hovedet i Vejret og spidsede Øren. Deres Næsebor var udspilede, og de prusted, som om de var bleven sky over et eller andet.

»Her maa vel være et vildt Dyr i Nærheden,« tænkte han. »Det har nok lugtet vor Middagsmad og er kommen hen for at faa sig en Bid med. Det kan jo gerne faa Benene, og naar det er færdigt med dem, vil jeg forære det en Kugle,« og med disse Ord begyndte han at gaa mere forsigtig fremad. Men dette var en stor Fejltagelse, og da han var kommen nogle Skridt længere frem, opdagede han ogsaa, at den Fare, som han og Fred havde troet var langt borte, hang lige over Hovedet paa dem. — To Indianere, der vandrede hen ad Stien, havde opdaget Sporene af Hestene, hvor disse var bleven ført ind mellem Buskene, og havde fulgt Sporet. Derefter havde de staaet paa Lur inde mellem Buskene, indtil Terents nærmede sig, saa gik de til hver sin Side for at forhindre hans Flugt. Den ene sprang fra Træ til Træ ud til højre Side, medens den anden gjorde det samme til venstre, og snart var de kommen saa langt fra hinanden, at Terents ikke kunde søge Dækning bag Træerne for dem.

Den irske Knøs saa imidlertid straks, hvad de havde i Sinde, og søgte da ogsaa at forhindre dem deri. »Den Slyngel skal jeg snart faa pillet væk,« sagde han og fæstede sine Øjne paa den nærmeste, »og saa vil jeg skynde mig at lade og besørge den anden med, før han kan faa Ram til mig.«

Winnebagoerne var alt for ivrige til at tænke paa at sørge for sikker Dækning, og det varede

derfor ikke længe, før han fik et godt Sigte paa den nærmeste Rødhud og trykkede til. Men til hans store Bestyrtelse gik Bøssen ikke af. I sin store Iver efter at faa Middagsmaden stegt, da han havde skudt sit Egern, havde han forsømt sin første Pligt efter at have affyret sin Bøsse — straks at lade den igen.

Terents blev saa forbløffet over denne Bomert, at han i de første Øjeblikke rent tabte Fatningen. Idet han stod fuldt udsat for Winnebagoernes Skud, begyndte han straks at lade Bøssen; men med et Triumfskrig styrtede de to Rødhuder i det samme ind paa ham fra hver sin Side og fik ogsaa fat i ham, før han kunde faa Fængkrudtet hældt paa Panden.

Da den modige Knøs saa, at det var ude med ham, gjaldt hans første Tanke hans fraværende Ven. Han saa sig om, men han var ikke til at øjne. I den Tanke, at en Tomahawk i næste Øjeblik vilde kløve hans Hoved, raabte han da, saa højt han kunde: »Fred! Fred! hold dig herfra! Skurkene har faaet fat i mig, og kommer du nær —«

Men Terents sluttede ikke Sætningen, der var andre vigtigere Ting, som krævede hans Opmærksomhed.

Winnebagoerne viste intet Tegn til at ville tage Livet af den Fange, der ligesom et modent Æble var falden i deres Hænder. De foretrak øjensynlig at beholde ham som Fange.

Den Rødhud, han havde sigtet saa omhyggelig paa, og som han ogsaa vilde have skudt, hvis han havde husket, hvad han skulde, rakte Haanden ud for at tage Fangens Bøsse, og samtidig sagde han noget paa sit eget Sprog, som Terents naturligvis ikke forstod. Men Rødhudens Bevægelse var talende

nok, og saa ondt det end gjorde Knøsen at skille sig ved sin Bøsse, saa kunde han dog ikke blive fri.

Winnebagoen, der havde sat sin egen op mod Træet, holdt Terents's op for Øjnene og undersøgte med stor Interesse dens Laas og Løb.

»Han ved, hvem den stammer fra«, tænkte Terents, »og det gør ham vist ikke mildere stemt imod mig.«

Krigeren rakte Bøssen til sin Kammerat, der betragtede den med den samme Interesse. Derpaa fæstede han sine sorte Øjne paa Fangen og sagde noget i en meget ivrig Tone, men Terents rystede paa Hovedet for at tilkendegive, at han intet forstod.

»Det er godt det samme,« tænkte han, »for kunde vi tale med hinanden, saa er det ikke godt at vide, hvorledes dette her vilde ende.«

Nu vekslede Rødhuderne et Par Ord og gjorde derpaa Tegn til Knøsen, at han skulde gaa hen imod Stien. Han adlød, og den ene af Indianerne løste de to Heste og ledte dem den samme Vej.

Winnebagoerne maatte vide, at Fangen havde en Kammerat; thi det kunde de med deres skarpe Øjne let se paa Sporene; men de kunde jo ikke faa noget at vide af Terents om ham, og det lod heller ikke til, at de vilde gøre sig nogen Ulejlighed med at opspore ham. De havde nu taget en af de hvide, dermed var de fornøjede; nu vilde de skynde sig tilbage til Lejren med ham; der skulde hans Skæbne snart blive afgjort.

En af dem pegede mod Nord i Retningen af Blokhuset for at tilkendegive, at Fangen skulde gaa den Vej.

»Ja, det tænkte jeg jo nok,« mumlede Terents, der ikke vidste, om han skulde være glad derover eller ej. »De vil drive mig tilbage som en bort-

løben Gris — uh, hvor jeg skammer mig over at komme tilbage paa den Maner.«

Alligevel var det ham en Trøst, at hans Vej førte ham i Nærheden af Falkefod og Linden og Hardin, der hver havde en ladt Bøsse og stadig var rede til Handling. —

Terents maatte gaa foran, medens de to Rødhuder, den ene bag ved den anden, red i Hælene paa ham, men da de havde tilbagelagt omtrent en halv Mil paa denne Maade, gav den ene Indianer et Vræl fra sig, og da Terents kiggede tilbage, saa han, at de gjorde Tegn til, at han skulde standse. I det samme lod den ene Rødhud sig glide ned ad Hesten, gik et Par Skridt til Siden, knælede derefter ned og lagde sit Øre til Jorden. — Terents havde ikke hørt noget paafaldende; men det var tydeligt, at Rødhudernes Mistanke var bleven vækket.

Indianeren løftede Hovedet lidt og saa ind i Skoven i Retning af en Strøm, de nylig havde passeret, som om det var derfra, den mistænkelige Lyd var kommen.

Saaledes gjorde han flere Gange, hvorefter han vekslede nogle Ord med sin Ledsager, der havde betragtet ham med stor Opmærksomhed. Saa vidt Terents kunde se, blev de mere og mere urolige.

Nu vinkede Rødhuden til Terents, at han skulde komme nærmere, og derefter gjorde han Tegn til ham, at han skulde sidde op paa Hesten.

»Kommer jeg først derop,« tænkte Knøsen, »og deres Opmærksomhed et eneste Øjeblik bliver optaget af noget andet, saa farer jeg væk fra dem, saa sandt jeg hedder Terents. — Av, for Pokker.«

Han saa nu, at det ikke var Rødhudens Hensigt at afstaa ham Hesten, han vilde kun dele den med ham, da de paa den Maade kunde komme

hurtigere af Sted. Terents maatte derfor sætte sig foran paa Hesten, medens Rødhuden tog Plads bag ved ham. Han gav ham begge Bøsserne at holde, slyngede den venstre Arm om Drengens Liv for at holde ham fast og greb Tøjlen med den højre.

Rødhuderne saa sig stadig tilbage. De lod Hestene gaa ganske langsomt og sagte, indtil de var kommen saa langt bort fra Spionerne, at Hovslagene ikke kunde høres derhen, saa jog de Hestene fremad i strakt Galop og blev ved saaledes, indtil de nærmede sig det Højdedrag, fra hvilket Terents og Fred første Gang havde set Blokhuset.

Paa Toppen af dette gjorde de Holdt, og de tre Ryttere stirrede ned paa det Landskab, der udbredte sig for dem — paa Skoven, Floden, Lysningen og Blokhusets Tomt. Det lod ikke til, at Rødhuderne blev forbavsede over denne sidste; de havde rimeligvis nok forstaaet, hvad det var for en Røg, de havde set stige op mellem Træerne.

Der var ingen Indianere at se, men da de red videre og kom til Foden af Højdedraget, fik de Øje paa Indianerflokken, som havde taget Bowlby til Fange. Denne havde faaet en Pibe til Laans af en gammel Indianer og sad og røg ganske rolig, da Terents traadte frem, trykkede hans Haand og fortalte ham sin sørgelige Historie, der jo tillige indeholdt en hel Del Oplysninger, som var helt ny for den fangne Jæger.

VI KAPITEL.

Sorte Bjørn.

Da Falkefod, Georg Linden og Rufus Hardin havde sendt de to Drenge af Sted, havde de den vanskelige Opgave tilbage at befri Bowlby fra sit Fangenskab. De indsaa godt, at dette næsten var en Umulighed, og de to Jægere saa paa den unge Shawanoe og følte, at hvis han ikke kunde komme med et Forslag, kunde de lige saa godt overlade deres Ven til sin Skæbne.

Falkefod læste Meningen af deres Blik, men forblev tavs. Han var alvorlig og tankefuld. Som sædvanlig lænede han sig til sin lange Bøsse, medens hans Hjerne arbejdede. Han tænkte, indtil hans Hoved var nær ved at sprænges.

Pludselig rettede han sig og udstødte et svagt Suk. »Mine Brødre maa følge Falkefod,« sagde han, hvorefter han vendte sig om og gik med stor Forsigtighed hen over Løvet, »og de maa gaa saa let, de kan; thi Winnebagoernes Øjne maa ikke opdage deres Spor.«

Da de var kommen saa langt bort, at de ikke kunde ses fra Stien, standsede Falkefod, saa paa sine Venner med et sælsomt Blik og sagde: »Her maa mine Brødre vente, indtil Falkefod kommer tilbage eller kalder paa dem.«

»Du kan stole paa os,« sagde Linden.

Falkefod nikkede. Derefter dannede han ligesom en Tragt af sine to Hænder, satte dem for Munden og udstødte en dæmpet, dirrende Lyd, saa svag, at den næppe var hørlig.

»Hvad er Meningen med det?« spurgte Hardin.

»Naar dette lyder igennem Skoven, saa ved mine Brødre, at det er Falkefod, der kalder, og saa maa I skynde jer hen til ham. Han vil ikke kalde paa jer, uden at det er nødvendigt.«

»Vi skal nok komme,« sagde Linden, »selv om Sorte Bjørn og hele hans Bande er imellem os.«

Uden at sige mere vandrede Falkefod langsomt og sagte ind igennem Skoven og gik parallelt med Stien, som de lige havde forladt.

Omtrent et Tusinde Fod fra dem drejede han atter ind paa Stien og gik i Retning ad Greville; men han havde ikke gaaet ret mange Minutter, før han hørte Hovslag af en Hest. Straks sprang han om bag det nærmeste Træ for i Skjul af dette at se, hvem det var, der kom.

Han havde ikke staaet der længe, før han saa Ap-to-to komme ridende langsomt i samme Retning, som han selv var gaaet. Saa sagte lod han Hesten bevæge sig, at Linden og Hardin, der jo ogsaa befandt sig i Nærheden af Stien, slet ikke havde hørt ham.

Ap-to-to, der var let kendelig paa sin Næse, standsede Hesten, da han var lige ud for Falkefod. Efter at have set sig forsigtig om til alle Sider lod han sig glide ned, beholdt Tøjlen i Haanden og lagde Øret til Jorden. Da han intet hørte og deraf sluttede, at der ingen Fjender var i Nærheden, udstødte han en Fløjten, der aldeles skuffende lignede en Fuglestemme, af hvilken Grund hverken Linden eller Hardin ænsede den.

Ap-to-to stirrede derefter hen i Retning af Blokhuset, og Falkefod saa naturligtvis i samme Retning, da han forstod, at Rødhuden ventede nogen fra den Kant. Dog tænkte Shavanoen kun lidt paa, hvem det var, der skulde komme.

Det var nemlig ingen anden end den store Winnebago-Høvding, Sorte Bjørn, der kom til Syne og spejdende til højre og venstre nærmede sig Ap-to-to.

Disse to talte nu sammen nogle faa Minutter, og Afstanden fra Falkefod var ikke større, end at han hørte hvert Ord, de sagde til hinanden.

»Hvor er Englænderne?« spurgte Høvdingen.

»Den ene af dem er taget til Fange, og de to Drengene er flygtede hjemad paa Hestene.

»Hvor er saa de to andre?«

»Langt borte, inde i Skoven, hvor de ikke kan undgaa Sorte Bjørns tapre Krigere.«

Som man vil se, var det første Svar sandt nok, medens det sidste, hvad enten det nu var forsætligt eller paa Grund af manglende Viden, var usandt.

Høvdingen var imidlertid tilfreds med Svarene og begyndte nu at undersøge Hesten, som han øjensynlig højlig beundrede.

Shawanoen begyndte nu at faa en Anelse om Sammenhængen: Ap-to-to havde stjaalet Hesten for at forære Høvdingen den. Det varede da heller ikke længe, før denne med stor Lethed og Behændighed sprang op paa Dyret og tog den simple Tøjle i Haanden. Han sagde noget til Ap-to-to, som Falkefod ikke kunde opfange, og til dennes store Forbavselse satte han derefter Hesten i Galop og red bort, ikke i Retning af det nedbrændte Blokhus, men ad Greville til.

Ap-to-to blev staaende og saa efter sin Høvding, indtil han var kommen ham af Syne, og derefter gik han bort i den modsatte Retning, hvor han, som alt fortalt, traf den Flok, der bevogtede Bowlby.

»Nu er jeg nær ved at tro, at Sorte Bjørn tilhører mig,« tænkte Falkefod, og det tog kun nogle faa Minutter for ham at lægge sin Plan.

Han vidste, at Høvdingen efter at have faaet Hesten i Foræring var bleven saa glad, at han ligesom et Barn ikke kunde vente, men straks vilde prøve Dyret et Stykke frem ad Stien og tilbage igen. Derfor traadte Falkefod atter ind paa Stien og begyndte at løbe efter Høvdingen i en jævn Fart. Han forudsaa, at denne ikke vilde ride ret langt, før han vendte om, og Falkefod ønskede at tage ham til Fange saa langt borte fra Winnebagoerne som mulig. Ganske vist havde Høvdingen baade sin Kniv, sin Tomahawk og sin Bøsse hos sig; men dette brød Shawanoen sig ikke om; han vilde have angrebet ham, selv om han havde været forsynet med en halv Snes Vaaben. Alt beroede nemlig paa, hvem af dem, der først kom til at sigte paa sin Modpart, og Falkefod haabede, at han nok skulde mage det saa, at det blev ham.

Medens han løb hen ad Stien, var alle hans Sanser spændt til det yderste, for at han i Tide kunde opdage, naar Høvdingen var paa Tilbagevejen, og her kom Stiens Beskaffenhed ham godt til Hjælp; thi netop paa dette Sted bugtede den sig saa stærkt ud og ind, at han med Lethed vilde kunne høre Lyden af Hestens Hovslag, før den kom til Syne, med mindre Rytteren vilde slaa over i Fodgang og være lige saa forsigtig, som Ap-to-to havde været. Men dette var ikke at vente; thi Høvdingen skulde jo prøve Dyrets Hastighed.

»Hør!«

Falkefod standsede brat og strakte Hovedet fremad. Jo, det var Lyden af en galopperende Hest, og den kom nærmere.

Falkefod udvalgte sig i en Fart det Træ, der stod nærmest ved Stien, sprang hen bag ved det og ventede koldblodig paa Høvdingen, der snart vilde komme saa tæt forbi ham, at han kunde naa ham med Haanden. —

Det var ikke saa sært, at Sorte Bjørn var glad og stolt over den Gave, han havde faaet; thi Hesten var virkelig et af de smukkeste Dyr, man kunde tænke sig. Men Glæden og Stoltheden fik en brat Ende, thi allerbedst som han var paa Tilbagevejen, sprang en Skikkelse frem fra et Træ ved Siden af Stien ikke tyve Fod fra ham, og Hesten blev saa forskrækket ved dette Syn, at den øjeblikkelig stod stille, spærrede alle fire Ben vidt fra hinanden og prustede højt af Skræk. Havde Høvdingen ikke været saa udmærket en Rytter, som han var, saa vilde han være bleven kastet frem over Dyrets Hals. Nu blev han imidlertid siddende; men han sad som forstenet af Forbavselse.

Da han kom lidt til sig selv, saa han Shawanoen Falkefod staa midt paa Stien med Bøssen ved Kinden og Fingeren paa Aftrækkeren, parat til at skyde.

Sorte Bjørn var ingen Kryster, men under hele sin krigerske Løbebane havde han dog aldrig før faaet en saadan Skræk i Livet, som han fik ved dette uventede Syn. Falkefod stod saa nær ved ham, at han tydelig kunde se Sigtekornet paa hans Bøsse, og dette samt Falkefods mørke Øje dannede en lige Linie med hans Pande. Solen skinnede netop ned mellem Grenene, og en Straale faldt ind i Bøsseløbet, saa at Sorte Bjørn kunde se flere Tommer ind i det.

I det Øjeblik, da Sorte Bjørn blev standset paa denne overraskende Maade, havde han sin

Bøsse i venstre Haand og Tømmen i højre, og enhver vil derfor let kunne forstaa, at det vilde tage ham nogen Tid at faa Vaabnet op til Kinden. Han prøvede slet ikke paa det; thi næsten i samme Øjeblik, han saa ind i Falkefods Bøsseløb, sagde denne med fast Røst:

»Hvis Sorte Bjørn holder sig stille og ikke løfter sin Bøsse, skal han ikke ske nogen Overlast; men prøver han at ride fremad eller røre sin Bøsse eller han signaliserer til sine Krigere, da vil Falkefod fyre, og Winnebagoernes Høvding vil dø, før han kan kvæde sin Dødssang.«

Høvdingen havde straks genkendt Shawanoen, og det var ogsaa i første Øjeblik gaaet op for ham, at han var i hans Magt, fordi han var bleven overrumplet af ham.

»Hvad forlanger Shawanoen af Sorte Bjørn?« spurgte han.

»Sorte Bjørn er Falkefods Fange; han skal vende sin Hests Hoved den anden Vej og ride i Fodgang, indtil Falkefod byder ham at standse. Rider han for hurtig eller løfter han sin Riffel, da vil Falkefod dræbe ham.«

»Hvad vil Shawanoen gøre med Winnebagoernes Høvding?«

»Det skal Falkefod fortælle, før Solen er gaaet ned.«

Det saa ud, som om Sorte Bjørn vilde gøre Indvendinger; men for Falkefod var Tiden alt for kostbar til yderligere Forhandling. Uden at sænke sit Vaaben vedblev han derfor: »Falkefod kan ikke vente paa Sorte Bjørn.«

Sorte Bjørn var fornuftig nok til at indse, at det ikke nyttede at gøre Vrøvl, derfor vendte han

straks Hesten om mod Greville og red frem i Skridt, medens Falkefod holdt sig tæt bag ved ham.

Den unge Shawanoe indsaa, at det nu var paa Tide at kalde Hardin og Linden til Hjælp. Det var jo ikke umuligt, at de kunde møde andre Winnebagoere, og blot en enkelt af dem vilde være tilstrækkelig til at ødelægge den Plan, Falkefod havde lagt. Derfor udstødte han nu tre Gange det Signal, som hans Venner ventede paa. Han var jo paa Vej bort fra dem og vilde derfor have, at de skulde komme saa hurtig som muligt.

Da de to Jægere hørte Signalet tre Gange, troede de naturligvis, at Falkefod var i den yderste Nød, og derfor løb de saa hastig, deres Ben kunde bære dem, saa snart de var kommen ind paa Stien. Men hvo beskriver deres Forbavselse, da de fik Øje paa det Syn, vi allerede kender: En Winnebago ridende bort i Skridt paa Bowlbys Hest og Falkefod gaaende nogle faa Skridt bag efter.

Men trods deres Forbavselse, fattede de dog snart Meningen af det, de saa, uden dog straks at forstaa, hvem Fangen var. De turde ikke haabe, at Falkefod havde været saa heldig at fange selve Indianerhøvdingen.

Denne opfangede lige saa hurtigt som Falkefod Lyden af Fodtrin, der nærmede sig, og han dristede sig til at kaste et stjaalent Blik tilbage. Men det, han fik at se, tjente just ikke til at berolige ham. Havde han før haft liden Udsigt til at slippe fra Falkefod, saa havde han nu slet ingen.

Hardin og Linden naaede snart hen til Falkefod, der fortalte dem, hvad der var sket. »Naa, saa det er selve den sorte Bjørn!« udbrød den forbavsede Linden, »ja, saa er dette her rigtig nok det største

Svineheld, jeg nogen Sinde har oplevet. Men hvad skal vi nu gøre med ham?»

»Mine Brødre maa passe paa, at han ikke slipper fra os.«

»Det er der ikke megen Udsigt til, med mindre Krigerne skulde komme under Vejr med, hvad der er paa Færde, og slaa ned paa os.«

Under saadan Samtale vedblev det sælsomme Selskab at vandre frem ad Stien, indtil de tilsidst naaede Strømmen, der løb over to Mil fra Blokhuset, og det maa have været sælsomme Tanker, der rørte sig hos den røde Kriger: Han, de mægtige Winnebagoers stolte Høvding, han, der havde ført sine Krigere til saa mange Sejre over andre Stammer — han var nu bleven taget til Fange af en ung Shawanoe. Det var jo en Skam, som han aldrig kunde aftvætte.

For sit Liv frygtede han ikke saa meget; thi han tænkte som saa, at eftersom en af de hvide Mænd var bleven taget til Fange af Winnebagoerne, og disses Høvding var bleven fangen af de hvide, eller rettere deres Forbundsfælle, saa vilde vel Resultatet blive, at disse to Fanger udveksledes mod hinanden, hvad begge Parter vist vilde være meget villige til.

Medens de nærmede sig Kløften, i hvis Bund Strømmen flød, forklarede Falkefod de to Jægere, at dette netop var hans Plan, og at dette var den eneste Maade, hvorpaa Bowlby kunde blive udfriet af sit Fangenskab.

»Ja, Planen er god nok,« sagde Linden; »men der er alligevel en Hindring for, at den kan lykkes.«

»Hvilken Hindring mener min Broder?»

»Vi har at gøre med Folk, som vi slet ikke kan stole paa. Disse Winnebagoer vil love alt, hvad

vi forlanger, men ved først givne Lejlighed vil de bryde alle deres Løfter.«

»Du har ganske Ret,« sagde Hardin, der havde tænkt paa det samme. »Partiet er langt fra lige; thi vi vil holde vore Løfter, men det vil de ikke, saa snart de kan se deres Fordel ved at bryde dem.«

»Min Broder taler sandt,« svarede Shawanoen rolig; »men Falkefod har ogsaa husket paa dette, og Gud vil nok lade ham frelse den Broder, der ikke kan gaa.« —

Imidlertid vedblev Hesten med Sorte Bjørn at gaa langsomt fremad paa den klare Efteraarsdag, medens de tre Mænd fulgte bag efter i Gaaserad uden at give Høvdingen nogen Lejlighed til at prøve paa at slippe fra dem. En Gang imellem skottede han tilbage; men hvad han saa, gav ham slet intet Haab.

Da de kom til den omtalte Kløft, standsede Sorte Bjørn Hesten og saa ned til den unge Rødhud for at faa at vide, hvad han skulde gøre.

Det første, Falkefod gjorde, var at forlange hans Bøsse. Høvdingen skulede fælt ned til ham og nølede; men Shawanoen rakte Haanden frem, og det lynende Blik i hans Øjne advarede Sorte Bjørn imod at trække det længere ud. Uden at sige et Ord rakte han ham da Bøssen.

»Falkefod,« sagde Linden, »til hvad Nytte er det at gøre alle disse Omstændigheder med denne Slyngel af en Winnebago. Han er jo vor Fjende. Lad os spare al videre Ulejlighed og skyde ham en Kugle i Panden. Synes du ikke?«

Dermed spændte Jægeren Hanen paa sin Bøsse, hævede denne op mod Kinden og saa paa Shawanoen som for at indhente hans Tilladelse.

Falkefod opfattede straks Meningen med Jæ-

gerens Ord. Han læste i hans Øjnes Blink, at det ikke var hans Alvor, og han vidste desuden, at en saadan grusom Gerning slet ikke stemte overens med Lindens godmodige Karakter. Han vilde kun skræmme Høvdingen lidt. Derfor oversatte Falkefod ogsaa hans Ord for denne, og den Forskrækkelse, der tegnede sig i Sorte Bjørns Ansigt, saas saa tydelig gennem Bemalingen, at Hardin sagde til sin Ven:

»Du skal se, hvor føjelig han nu bliver.«

Falkefod forklarede sin Fange, at hvis han gjorde Knuder, vilde han uden Barmhjertighed blive skudt; men hvis han adlød deres Befaling, skulde intet ondt times ham — i alt Fald ikke foreløbig.

Efter denne Formaning satte han ham paa Prøve ved at befale ham at ride ud i Midten af Strømmen, derefter dreje til venstre og følge Strømmen nedad, indtil han fik Befaling til at standse.

Den Akuratesse, hvormed denne Befaling blev udført, fik Jægerne til at smile. Sorte Bjørn tvang Hesten ud i Vandet, indtil dette naaede helt op til dens Bug, og ved Falkefods Kommandoraab drejede han Hesten en kvart Omgang og red nedad med Strømmen, skønt det kostede ham ikke saa lidt Anstrengelse at holde Hesten ude i det dybe Vand.

Falkefod og hans Venner fulgte ham inde paa Bredden og gik med saa stor Forsigtighed, at selv en Indianer maatte se meget nøje til for at opdage deres Spor. De holdt sig stadig lige ud for Høvdingen, indtil denne havde redet omtrent tre Hundrede Alen og havde passeret en brat Drejning af Strømmen, saa gav Falkefod Signal til, at han skulde komme i Land, og han adlød med samme Hastighed som før, saa at de to Jægere saa paa

hinanden og smilede, ja endogsaa i Falkefods Øjne kom der et polisk Blink.

Hesten arbejdede sig prustende op ad Brinken, og Falkefod gav Sorte Bjørn at forstaa, at han nu skulde stige af og gøre sig det saa bekvemt som muligt paa ubestemt Tid.

Som man vel kan forstaa, havde Shawanoen, førend de naaede hertil, forklaret sine Venner, hvad han agtede at gøre. Han havde bragt Sorte Bjørn hen til dette afsides Sted, og der skulde han blive, medens Underhandlingerne med Winnebagoerne stod paa. Det blev derfor nu Hardins og Lindens Opgave at holde Vagt over ham saa længe.

Da de nødvendige Aftaler var truffene, besteg Falkefod Hesten og drev den atter ud i Strømmen. Han red den samme Vej tilbage, som den nys havde tilbagelagt, indtil de kom til Vadestedet. Her red Falkefod igen op paa Land og ind paa Stien i Retning ad Greville.

Den unge Shawanoe var klar over, at saa snart det gik op for Winnebagoerne, at deres Høvding var forsvunden og trængte til Hjælp, vilde de straks gøre, hvad de formaede for at finde ham. Det var derfor nødvendigt at tage særlige Forholdsregler imod at blive opdaget.

Ap-to-to vilde fortælle dem, at da han sidst saa Sorte Bjørn, var han steget til Hest og redet bort; og nogle af Krigerne vilde selvfølgelig derefter begive sig af Sted for at finde og følge Hestens Spor, hvilket var meget let. Naar de nu fulgte Sporet til Vadestedet og saa, at det ikke fortsattes ovre paa den anden Side, vilde de søge videre langs med Strømmen, og de kunde da nemt overraske og overmande de to Jægere og tage deres Fange fra dem.

Men naar de fandt Sporet paa den anden Side, vilde de naturligvis tro, at deres Høvding var redet videre; thi ingen af dem var saa skarpsindig, at han kunde regne ud, at Hesten paa den anden Bred havde baaret en Krieger af en hel anden Stamme.

Da Falkefod havde redet et Tusind Alen, holdt han Hesten an. Det var hans Hensigt at stige af og give Dyret et Slag af den flade Haand, hvorefter det nok selv vilde finde hjem til Greville, og derpaa vilde Falkefod begive sig tilbage til sine Venner. Men da Falkefod havde ladet sig glide ned af Hesten og tilfældigvis saa ned paa Jorden, blev han lige saa forbavset, som da han saa Ap-to-to til Hest. Han saa nemlig Sporene af Jægernes to andre Heste, og Sporene vendte ikke alene mod Syd, men ogsaa mod Nord.

Hvad betød dette?«

Den unge skarpsindige Shawanoe brugte kun et Par Minutter til at løse denne Gaade. Det var indlysende, at de to Heste, der havde baaret Fred og Terents ad Greville til, var vendt tilbage samme Vej, og Falkefods skarpe Øje var ikke længe om at opdage, at den ene af Drengene ikke havde redet; men om det var Terents eller Fred kunde han naturligvis ikke se.

Naar Hestene saaledes var kommen tilbage ad Stien, saa maatte det være sket i den korte Tid, da Falkefod og de to Jægere fulgte med Sorte Bjørn ned ad Strømmen, det var tydeligt nok.

»Falkefod har været blind og hans Øren lukkede,« sagde den unge Indianer ved sig selv; »thi medens han endnu var Dreng, vilde han have set og hørt det, som han nu intet ved om.«

En skarp Fløjten naaede hans Øren. Han be-

svarede den straks, og et Minut efter saa han Fred komme hen ad Stien. De trykkede hinandens Hænder, og i begges Ansigter læstes tydelig, at de havde mange Spørgsmaal at gøre hinanden.

»Ja, det er gaaet underligt til,« begyndte Fred, og dermed fortalte han i saa faa Ord som muligt, hvad der var hændet Terents og ham. »Efter Maaltidet gik jeg altsaa ud for at søge efter Vand,« sluttede han,« og da jeg fandt en Bæk, lagde jeg mig ned for at tage en dygtig Slurk; men i det samme fo'r jeg op i stor Forfærdelse ved at høre Terents raabe, at jeg skulde holde mig paa Afstand, da Indianerne havde fanget ham. Jeg blev saa bestyrtet, at jeg slet ikke vidste, hvad jeg skulde gøre; men da jeg kom lidt til mig selv, begyndte jeg at undersøge min Bøsse, og saa nu til min Forskrækelse, at den ikke var ladt. Saa kom jeg til at huske paa, at hverken Terents eller jeg havde ladet vore Bøsser efter at vi havde skudt Egerne, og nu kunde jeg forstaa, hvorfor jeg ikke havde hørt Terents Bøsse; thi havde den været ladt, vilde han aldrig have givet sig uden Kamp, og havde jeg hørt ham skyde, vilde jeg naturligvis straks være kommen ham til Hjælp; og saa var det jo ikke saa sikkert, at han var bleven fangen. Naa — efter at jeg havde ventet lidt længere ved Bækken,« vedblev Fred, »begav jeg mig af Sted for at se, hvad der var bleven af Terents. Men det eneste, jeg kunde opdage var, at Indianerne havde begivet sig af Sted til deres Lejr med ham. Saa fulgte jeg bag efter, endskønt det jo egentlig var imod min Faders Befaling; men jeg mente, at det var min Pligt at underrette jer om, hvad der var sket.«

Falkefod gav kun et Nik til Svar, derefter fortalte han, hvad han havde oplevet, og dette var

saa vidunderligt, at Fred hele Tiden stod med aaben Mund, mens han hørte derpaa. »Hille min Sandten!« udbrød han fuld af Beundring, »saa du har taget selve den sorte Bjørn. Det er rigtignok de bedste Nyheder, jeg har hørt, siden jeg tog hjemmefra. Nu har du Krammet paa Winnebagoerne, Falkefod, for Sorte Bjørn er jo lige saa meget værd som hundrede Krigere, og de vil blive kisteglade ved at kunne slippe med at give Ter og Bowlby for ham.«

Nu rystede Falkefod paa Hovedet: »lad os ikke glæde os for tidlig,« sagde han. »Naar min Broder, som gaar ved en Stok, og min yngre Broder sidder vel beholden i Greville, og Winnebagoerne er langt herfra paa Vej til deres Jagtgrunde, men ogsaa først, da kan vi alle være glade.«

Under denne Samtale stod Hesten tæt op ad dem og saa paa dem, som om den afventede deres nærmere Bestemmelse, og med et talende Smil gjorde Falkefod nu Tegn til Fred, at han skulde stige op og tilbød paa samme Tid at hjælpe ham.

Fred forstod godt, hvad han mente; han syntes ikke om det; men han vilde dog ikke gøre Indvendinger.

Han satte sin ene Fod i Shawanoens Haand, kastede det andet Ben med et let Sving over Hestens Ryg og greb Tøjlen med højre Haand, medens han vedblev at holde fast paa Bøssen med den venstre.

Da Falkefod saa, at hans Ven var parat, løftede han langsomt sin flade Haand og holdt den et Øjeblik stille, medens han med et talende Blik saa paa Fred, for at denne kunde være belavet paa, hvad der vilde komme.

»Alt i Orden,« sagde Knøsen leende.

Den opløftede Haand faldt ned paa Hestens

Kryds med et Smæld, der maatte kunne høres over Hundrede Alen bort. Med en høj Prusten sprang Hesten fremad og galopperede hurtig bort.

Dens Hoved var vendt mod Greville, og den førte hastig Fred Linden bort fra den Malstrøm af Begivenheder, som jeg nu vil skynde mig at fortælle.

VII KAPITEL.

Slutning.

Fred red flere Hundrede Alen, før han kom til en Drejning af Stien. Da han naede denne, saa han sig tilbage. Falkefod stod endnu og stirrede efter ham. Fred vinkede med Haanden, og hans Hilsen blev besvaret. I næste Øjeblik var de hinanden af Syne.

I jævnt Løb begav Shawanoen sig tilbage til Vadestedet, og medens han løb, tænkte han paa, om de to Indianere med deres unge Fange havde faaet saa stort et Forspring, at det ikke kunde nytte at forfølge dem. Han blev dog snart enig med sig selv om, at det ikke var Umagen værd at forsøge herpaa, da han let vilde kunne faa baade Bowlby og Knøsen udvekslet mod Indianerhøvdingen. Da han naede Strømmen, gik han derfor langs med denne, indtil han fandt sin lille Kano med tilhørende Aare, som han havde efterladt der nogle Dage før. Med den roede han saa over til sine to Venner.

Havde Situationen været mindre alvorlig, vilde Shawanoen have følt sig fristet til at smile, thi de

tre Personer, hans Blik faldt paa, saa slet ikke ud, som om de var Fjender.

Sorte Bjørn sad paa Jorden med Ryggen mod et Træ og røg langsomt af sin Pibe. Linden laa paa Siden støttende sig paa Albuen lige over for Høvdingen, og Hardin laa i en lignende Stilling, men lidt til Siden, saa at han kunde betragte baade sin Ven og deres Fange. Begge de hvide røg ogsaa af deres Piber, og det hele tog sig derfor ud, som om et lille fredeligt Selskab havde lagt sig der for at faa sig en lille Hvil og en Passiar.

Saa man nøjere til, opdagede man dog let, at det ikke forholdt sig saaledes. Indianeren havde ingen Bøsse, medens de hvide havde tre, og disse Vaaben laa saa nær ved dem, at de kunde gribe dem med et Sekunds Varsel, og derhos tog de ikke et Øjeblik Øjnene fra Sorte Bjørn.

Denne havde et stort og groft Ansigt; hans Træk var meget uregelmæssige, hans Øjne var smaa og skjultes næsten af de posede Øjelaag, hvilket gav ham et sløvt og ligegyldigt Udseende.

Men dette var et bedragerisk Skin: de smaa sorte Øjne var saa skarpe som en Slanges. De var aldrig i Hvile, men skottede uafbrudt omkring til alle Sider, saa at intet undgik deres Blik.

»Naa, Falkefod,« sagde Linden og tog Piben af Munden, »vi søger at fordrive Tiden, saa godt vi kan, som du ser. Vi vilde ikke blive meget bedrøvede, hvis vi havde en Bjørneskank eller saadant lignende at gnave paa; men der er jo ingen Udsigt til at faa fat i noget som helst Proviant, og vi kan da ogsaa nok vente.«

»Du har været længere borte, end vi ventede,« tilføjede Hardin. »Vi vidste ikke andet, end at du var gaaet til Lysningen.«

»Falkefod skal snart være der,« bemærkede Shawanoen rolig, hvorefter han fortalte dem, hvad der var hændet ham, medens han havde været borte, hvorover begge Jægerne naturligvis blev meget bestyrtede.

»Gaar du nu herfra og til Winnebago-Lejren?« spurgte Hardin, da de havde vekslet nogle Bemærkninger om det, der var sket.

»Ja,« svarede Falkefod.

»Hvornaar kan vi vente dig tilbage?«

Falkefod saa op til Efteraarssolen. »Det vil ikke vare længe, før Solen er gaaet ned,« svarede han, »og det vil maaske blive mørkt, før Falkefod kommer tilbage til sine Brødre; men naar han kommer tilbage, vil han bringe dem Tidender, der ikke vil faa dem til at vente længe.«

Derefter vendte han sig mod Sorte Bjørn og tilføjede: »Falkefod gaar nu hen til Sorte Bjørns Krigere for at sige dem, at hvis de slipper de Fanger løs, som de har, saa skal Sorte Bjørn komme tilbage til sit Folk uden at have lidt nogen Overlast; men,« tilføjede den kloge Shawano, »naar Falkefod siger dette til Winnebagoerne, saa vil de svare, at han taler med en dobbelt Tunge. Hvorledes skal Falkefod vise dem, at han ikke lyver?«

Sorte Bjørn kunde desværre ikke svare herpaa. Som næsten alle Rødhuder kunde han ikke skrive saa meget som et Ord eller et Tegn, ellers kunde han jo have kradset noget paa et Stykke Bark og derved bekræftet Falkefods Ord. »Sorte Bjørns Hjerte er bedrøvet,« svarede han, »men han kan ikke sige sin Broder, hvorledes han kan lade Winnebagoerne vide, at han taler med en enkelt Tunge.«

Falkefod traadte frem og tog behændig Hals-smykket af Høvdingens Hals. Det bestod af en

Mængde store Bjørnekløer; han havde baaret det i mange Aar, og det var det, som havde givet ham Navn. Uvilkaarlig rakte han Haanden op for at hindre den unge Shawanoe i hans Forehavende.

»Min Broder skal ikke være bange,« forsikrede Falkefod, »Smykket skal sikkert blive givet tilbage til Winnebagoernes Høvding.«

Derefter vendte han sig smilende til sine Venner og sagde: »Farvel mine Brødre!« og med disse Ord forsvandt han.

*

*

*

Som alt fortalt blev Bowlby i højeste Grad forbavset, da han saa Terents under en unødvendig stor Eskorte blive ført hen til den Indianerflok, blandt hvilken han sad. Han kunde jo nemlig ikke tro andet, end at Terents var mange Mil derfra i Greville.

Uden at Indianerne hindrede det, tog Knøsen Plads paa Træstammen ved Siden af sin Ven og gjorde ham snart bekendt med de Begivenheder, vi allerede har omtalt.

»Nu har jeg aldrig hørt Magen,« udbrød Bowlby, efter at han havde taget nogle dybe Drag af Piben.

»Saa er altsaa baade Falkefod og du og Fred her?«

»Ja vel saa, — det vil sige, hvor Fred er, det ved jeg rigtignok ikke.«

»Du tror altsaa, han er sluppen bort?«

»Ja, det er jeg vis paa, for der var ikke flere end to røde Slyngler, og de fulgte med mig hele Tiden uden at søge efter Fred.«

»Naa — det er da godt, at een af Flokken er i Sikkerhed.«

»Hvad er der da i Vejen med Resten?« spurgte Ter hastig og lidt urolig over sin Vens Ord.

»Aah, der er vel ikke noget særligt i Vejen med dem; men rigtig sikker er alligevel kun den, som er godt langt herfra.«

»Hvad mener du om Falkefod?«

»Ja, ham undtager jeg; han er sikker alle Vegne, for hans Lige er ikke til. Men bare jeg kunde faa sendt Bud til George og Rufe og Falkefod,« tilføjede han, »saa vilde jeg sige til dem, at de skulde sørge for at komme herfra saa hurtigt som muligt uden at tænke paa os; for os kan de dog ikke hjælpe.«

»Ja, saa er jeg for Resten vældig glad over, at du ikke kan faa sendt Bud til dem,« sagde Ter, der ikke saaledes kunde hengive sig i sin Skæbne. Saa længe hans Venner, og da især Falkefod, var i Nærheden, var der dog Haab om, at de kunde blive frelste; men naar de var borte, saa var Haabet ogsaa.

Bowlby tog flere dybe Drag af Piben. Han vidste, at Winnebagoerne med Opmærksomhed betragtede ham og Knøsen, og for at vise dem at han ikke havde tabt Modet, opslog han en hjertelig Latter og udbrød:

»Hvad Ter, jeg tror, du har tabt Modet.«

»Ja, just saa dristig, som naar jeg sidder og malker Koen derhjemme, er jeg jo rigtignok ikke,« svarede Ter med et Forsøg paa at spille Friskfyr. »Men hvis jeg var lige saa gammel og grim som du, saa kan det jo nok være, at jeg ikke tog mig det saa nær.«

Paa dette Punkt i Samtalen blev Fangernes Opmærksomhed hændraget paa noget andet, nemlig et helt Dusin nye Krigere, der ankom til Samlingspladsen.

Disse nyankomne begyndte straks at tale meget

ivrigt med deres Kammerater, medens de med stor Nysgerrighed betragtede de to Fanger.

»Bare jeg forstod saa meget af deres Pludder-vælsk, at jeg kunde begribe, hvad deres Mening med os er,« sagde Bowlby, efter at han og Ter havde set paa dem en Stund.

»Hvor er deres Høvding?« spurgte Knøsen.

»Det kan jeg ikke sige dig,« svarede Bowlby; »men kan du se den Slyngel derhenne,« vedblev han og pegede paa Ap-to-to.

»Ja, den Ærkeskurk kender jeg. Det er den Tyverad, som har stjaalet din Hest — Gud ved for Resten, hvor han har gjort af den — og som har gengældt jeres Gæstfrihed paa saa pæn en Maade; men hvad er der med ham?«

»Det er ham, der tager Kommandoen, naar Høvdingen ikke er til Stede. For Resten er der vist noget galt fat, hvis jeg ikke tager meget fejl.«

»Hvad skulde det være?«

»Det er allerede længe siden, jeg spurgte Ap-to-to, hvor deres Høvding var, og da svarede han, at han snart vilde komme, men han er ikke kommen endnu, og det skulde ikke undre mig, om der er tilstødt ham et eller andet.«

»Kanske har vore Venner dræbt Kavaleren.«

»Ja, det er netop det, jeg mener; men i saa Fald bliver vi baade stegt og hængt. Men du store Verden! Hvad skal dog det betyde?«

Bowlby blev saa bestyrtet, at han helt glemte sit daarlige Ben og sprang op, idet han raabte: »Falkefod, hvad i Himlens Navn kommer du her efter?«

Falkefod smilede til sine to Venner, der begge var sprungen op, vinkede derefter med Haanden og sagde:

»Det er den store Aand hist oppe, som har sendt Falkefod, for at han skal befri sine Brødre.«

»Ja, kan du gøre det«, mumlede Jægeren, idet han under store Smerter satte sig paa Træstammen igen, »saa er du en god Portion dygtigere, end jeg havde troet, og jeg vidste dog, at du er den dygtigste Fyr, der nogen Sinde er bleven malet med rødt og hvidt.«

»Han klarer det — du kan være ganske sikker paa, at han nok skal klare det,« udbrød den henrykte Terents, der vedblev at staa op for bedre at kunne se, hvad der gik for sig. »Naar Falkefod aflægger et Løfte, saa kan du være vis paa, at han ogsaa nok skal holde det.«

Med det vidunderlig fine Instinkt, der var et Særkende for den unge Shawanoe, saa han straks, at Winnebagoerne var urolige over deres Høvdinges Fraværelse, og at de satte Falkefods, Ankomst i Forbindelse dermed. Endvidere saa han ved første Øjekast, at det var Ap-to-to, der havde overtaget Høvdingeskabet; og derfor henvendte han sig til ham, medens alle de andre vedligeholdte en dyb Tavshed, for at ikke et Ord skulde undgaa dem.

»Lad mine Brødre høre efter,« sagde han; »thi Falkefod taler med en enkelt Tunge. Han kommer fra den store Høvding, Sorte Bjørn, og bringer Bud til hans Krigere.«

Dette var en ligefrem rystende Meddelelse for Winnebagoerne, de forstod nu, at deres værste Anelser var rigtige. Deres Høvding var fangen af sine Fjender. Krigernes aabne Mund, fremstrakte Hals og undertrykte Aandedrag viste ogsaa tydelig, hvor bestyrtede de blev; men Ap-to-to var den eneste, der tog Ordet og spurgte: »Hvem har taget Sorte Bjørn til Fange?«

»Falkefod,« svarede den unge Shawanoe, idet hans Øjne lynede af Stolthed. Han vidste godt, hvilken Raseriets Storm, disse Ord fremkaldte hos hans Fjender; men han vidste ogsaa, at skønt de havde den største Lyst til at rive ham ihjel paa Stedet, turde de dog ikke gøre det af Frygt for, at der skulde blive øvet Gengæld mod deres Høvding.

»Du lyver!« raabte Ap-to-to, dirrende af Raseri. »Sorte Bjørn vilde le ad Shawanoen og tage hans Skalp med lukkede Øjne.«

Falkefod følte en uskyldig Glæde ved at kunne drille og ærgre sine Fjender, han førte Haanden op til sin Isse og berørte de tre Falkefjer, som fandtes der: »Falkefods Skalp hænger endnu ikke paa Sorte Bjørns Teltpæl og vil heller aldrig komme til at hænge der. Falkefod saa Ap-to-to give Sorte Bjørn den Hest, han havde stjaalet fra de hvide Mænd, som havde skænket ham Husly og Føde, og da Ap-to-to gik tilbage til sine Krigere, løb Falkefod efter Høvdingen og tog ham til Fange, da han red tilbage, hvorefter han overgav ham til sine hvide Venner, og nu er Sorte Bjørn paa Vej til de hvides By. De blege Ansigter vil passe paa Sorte Bjørn, indtil Falkefod siger dem, hvad de skal gøre ved ham. Der er ikke bleven tilføjet ham nogen Skade, og hvis Winnebagoerne vil sende mine Brødre der tilbage,« her pegede han paa Bowlby og Terents, »saa skal Sorte Bjørn komme hjem igen til sine Krigere.«

Ap-to-to var ikke alene listig, men ogsaa snedig; han svarede rolig: »Winnebagoerne vil søge efter Sorte Bjørn, til de finder ham, derefter vil de føre ham tilbage og saa dræbe deres hvide Fanger og denne Slange af en Shawanoe.«

»Lad dem gøre, som de vil,« svarede Falkefod

rolig, skønt hans Øjne skød truende Lyn; »men naar de finder deres Høvding, vil hans Skalp være revet af hans Hoved, og han skal aldrig mere føre dem i Slaget.«

Denne Trusel gjorde sin Virkning paa Ap-to-to, der vidste, at Falkefod ikke var at spøge med. Han undertrykte sit kogende Raseri og sagde: »Det skal ske, som Shawanoen siger, hvis han vil sætte Sorte Bjørn fri og føre ham tilbage til sine Krigere, da skal ogsaa de blege Ansigter faa Lov til at gaa herfra.«

Naturligvis kunde Falkefod dog ikke tage mod dette Tilbud, derfor svarede han: »Falkefod taler med enkelt Tunge; men han vil ikke gøre, hvad Ap-to-to forlanger.«

»Hvad vil han da?«

»Lad Ap-to-to sætte det blege Ansigt, der gaar ved en Stok, paa den ene af Hestene og min unge Broder paa den anden tillige med deres Bøsser. Naar de derefter har passeret Strømmen, der løber over Stien, da skal Sorte Bjørn komme tilbage til sine Krigere.«

Ap-to-to rystede paa Hovedet for at betegne, at han ikke kunde tage mod dette Tilbud. Han var selv en Løgner og Forræder og troede derfor, at alle andre var ligesaa: »Shawanoen er en Hund, der vender sig mod sit eget Folk,« svarede han; »hvis Ap-to-to gør, hvad han forlanger, vil han aldrig faa sin elskede Høvding at se mere.«

»Han faar ham aldrig at se, hvis han ikke gør, hvad Falkefod forlanger,« var dennes rolige Svar. »Da Sneen laa paa Jorden, og Vinden var iskold, trak Ap-to-to i Klinkebaandet paa Jægernes Hytte og bad om Husly og Føde. De blege Ansigter tog imod ham som en Broder. Nu kommer

Ap-to-to tilbage for at betale dem for deres Venlighed, som Klapperslangen betaler den Haand, der fodrer den. Ap-to-to er ingen Hund; thi ingen Hund er saa nedrig som saa. Lad ham tage sin Kniv fra Bæltet, ligesom Falkefod vil tage sin, og ingen af dem skal stikke sin Kniv i Bæltet igen, før han har taget den andens Skalp eller mistet sin egen.« Med disse Ord trak den dristige Shawanoen sit skarpe Vaaben frem og traadte hen mod den bestyrtede Ap-to-to.

Denne førte vel Haanden ned til sin Kniv; men han trak den ikke op; thi han var rent ud sagt bange for Ynglingen, der da ogsaa sikkert vilde have gjort det af med ham i et Par Sekunder.

»Ap-to-to frygter ikke Shawanoen,« svarede Underhøvdingen, medens Skamrødmens viste sig under hans Bemaling. »Han vil møde ham i Skoven, hvor de er under lige Vilkaar, og da skal den ene eller den anden dø.«

Falkefod var for klog til at trænge yderligere ind paa Forræderen; thi dræbte han denne, vilde han blive nødt til at flygte for de hævntørstige Winnebagoer, og saa vilde det jo være forbi med hans Underhandlinger.

»Shawanoen skal ikke gaa tilbage til Winnebagoernes Høvding,« sagde Ap-to-to, »han er Winnebagoernes Fange.«

»Lad det kun blive, som Ap-to-to siger, Falkefod er lige glad, enten han bliver Fange eller ej; men Solen staar nu lavt i Vest, og kommer han ikke tilbage til de blege Ansigter før Midnat, da vil de dræbe Sorte Bjørn og skynde sig tilbage til deres Hjem.«

Ap-to-to indsaa, at Falkefod havde de bedste

Kort paa Haanden og at han ingen Vegne kom ved at øve Vold imod ham. Derfor forsøgte han nu et andet Middel: »Hvorledes kan vi vide, at Falkefod ikke har løjet?« spurgte han. »Hvorledes kan Falkefod vise os, at Sorte Bjørn virkelig er i Live, og at det er ham, der har sendt ham til os?«

Falkefod stak Haanden ned under sit Jagtskørt og fremtog af sin Lomme Bjørnekloshalsbaandet, som han rakte til Ap-to-to. »Dette gav Sorte Bjørn Falkefod og bad ham vise Winnebagoerne det, at de kunde se, han talte sandt, naar han sagde, at han kom fra deres Høvding.«

Krigerne samlede sig gryntende om Ap-to-to og stirrede paa Halsbaandet, som de straks genkendte.

Beviset undlod heller ikke at gøre sin Virkning paa Ap-to-to. »Ap-to-to,« sagde han, »taler ligesom Falkefod med en enkelt Tunge, men Shawanoen forlanger mere, end Ap-to-to kan give. Ap-to-to vil sætte de to blege Ansigter paa deres Heste, og de skal faa Lov at ride mod Syd; men naar de har naaet Strømmen, skal Sorte Bjørn gives fri.«

»Det skal ske, som Ap-to-to siger,« skyndte Falkefod sig at forsikre, men Winnebagoen havde ikke talt ud.

»Shawanoen skal blive i Winnebagoernes Lejr, indtil Sorte Bjørn kommer tilbage.«

»Det skal ske, som Ap-to-to siger,« gentog Falkefod.

Den Fare, som den unge Indianer herved bragte sig selv i, var saa stor og indlysende, at endogsaa Ap-to-to studsede, da han hørte Svaret, og næppe vilde tro sine egne Øren.

Imidlertid var det nødvendigt, at Falkefod igen

fik talt med de to Jægere og Sorte Bjørn, før Fangernes Udveksling foretoges. Dette forklarede han Ap-to-to, der ogsaa indsaa Nødvendigheden heraf.

Falkefod gik hen til Bowlby og Terents, der i den største Spænding havde overværet Forhandlingerne, og trykkede deres Haand.

»Vi kunde ikke forstaa et levende Kvidder af jeres Passiar,« sagde Jægeren og lo hjertelig; »men saa meget forstod i alt Fald jeg, at du ikke gav dig for dem.«

»Hvordan gaar det, Falkefod, er der noget Haab for os?« spurgte Terents, der ligefrem havde Feber af Spænding.

»Falkefod maa gaa hen og tale med sine Brødre, derefter vil han komme tilbage, og saa skal hans Brødre her blive fri.«

Det var, som om den stakkels Knøs ikke i det første Øjeblik kunde tro paa, at dette virkelig var sandt; men da han havde fattet sig lidt, snappede han Huen af Hovedet, kastede den over ti Alen op i Luften og begyndte at danse omkring og juble i vilden Sky, saa at selv Falkefod og Winnebagoerne, der ellers var saa alvorlige som Graven, maatte smile deraf.

»Falkefod har en lang Vej at gaa,« sagde Shawanoen; »men han skal skynde sig, og se at komme tilbage før Midnat, for at hans Brødre kan blive fri.«

Han fortalte dem ikke noget om, at han selv skulde overgive sig som Fange til Winnebagoerne, da han vidste, at det vilde gøre dem saa bedrøvede, at de maaske vilde holde ham tilbage. Derefter sagde han til Ap-to-to, at han nok skulde komme

tilbage før Midnat, og saa satte han af Sted i fuldt Løb.

Han var imidlertid endnu ikke kommen ind paa Stien, der førte til Greville, før han vidste, at de to hurtigste Winnebagoer fulgte bag efter ham.

»Lad dem følge Falkefod, hvis de kan,« mumlede han og smilede svagt, hvorefter han satte endnu mere Fart paa.

Det var naturligvis Ap-to-to, der var Mester for dette ny Forræderi. Medens Falkefod talte med Bowlby og Ter, befalede han hviskende de to hurtigste Løbere at løbe forud og skjule sig i Buskene og derefter følge efter Shawanoen til Sorte Bjørn. Men denne smukke Plan blev hurtig forpurret.

Solen var netop ved at gaa ned, da Falkefod kom ind paa den forholdsvis jævne Sti. Han vidste, som sagt, at der var to Fjender i Hælene paa ham, og da han i Forvejen havde Hastværk, fandt han, at der var al mulig Grund til at gøre Brug af den Hurtighed, han var i Besiddelse af.

Med en Fart, som en Mynde kunde misunde ham, satte han af Sted, og da der var gaaet et Par Minutter, var han kommen saa langt forud for de to Winnebagoer, at disse slukørede vendte tilbage til Ap-to-to.

Ikke en eneste Gang sagtnede Falkefod sin Fart, og i Løbet af en Time havde han tilbagelagt de ni Fjerdingsvej og var naaet Strømmen. Først nu standsede han sit Løb, gik langsomt og forsigtigt ind mellem Træerne langs med Strømmen og overraskede Hardin og Linden, medens de sad og delte deres Maaltid med Sorte Bjørn.

I største Hast fortalte han, hvad der var sket og aftalt. Winnebagoerne havde indvilget i at sætte Bowlby paa den ene Hest og Terents med sin

Bøsse paa den anden samt lade dem ride mod Syd ad Stien. Nu skulde Linden skjule sig i Skoven nær ved Vadestedet, og naar han saa, at de to Venner var ankomne, skulde han give Signal til Hardin, som saa skulde løslade Sorte Bjørn. Derefter skulde Hardin forene sig med sine Venner og tillige med dem skynde sig af Sted ad Stien hjem efter. Naar de gik uafbrudt til Solopgang, vilde de have faaet saa stort et Forspring, at Winnebagoerne næppe vilde fristes til at forfølge dem.

To af disse sidste skulde ledsage Bowlby og Terents til Strømmen, for at de, hvis de hvide Mænd gjorde sig skyldig i Forræderi, kunde tage Hævn over Fangerne, før disse kom udenfor deres Rækkevidde.

Da alt dette var bleven forklaret for Hardin og Linden, henvendte Falkefod sig til Sorte Bjørn, hvem han ligeledes forklarede, hvad der var bleven aftalt. Høvdingen erklærede sig tilfreds hermed og tilføjede den noget tvetydige Bemærkning, at Ap-to-to nok skulde holde alt det, han havde lovet.

Det var først, efter at Falkefod var et godt Stykke paa Vej tilbage til Winnebagoerne, at Linden pludselig vendte sig til sin Ven med det Spørgsmaal:

»Hvor skal Falkefod være under denne Udveksling?«

»Ja, det er netop, hvad jeg ogsaa har spekuleret paa. Han sagde, at du skulde vente ved Strømmen og give Signal til mig, naar Jim og Terents kommer, for at jeg saa kan lade denne Slyngel løbe. Men hvis Falkefod var med, saa kunde han jo lige saa godt give dig det Signal.«

»Han vil maaske have mig til Hjælp der, i

Fald Winnebagoerne skulde forsøge paa at forraade ham.«

»Nej, det kan ikke være det, for han vil jo ikke komme til at trænge til dig, før Sorte Bjørn er kommen, og saa kan jeg komme der lige saa tidlig som han.«

»Det er løjerligt, at vi ikke har tænkt paa det før; men det kan jo ikke nytte at spekulere længere paa det. Een Ting kan vi dog anse for sikker, og det er, at den vigtigste Del af Arbejdet vil blive gjort af Falkefod selv. Ser du, han har over to Mil at løbe, før han naar Winnebagoernes Lejr — du store Verden!« udbrød Jægeren, som om det nu først faldt ham ind — »hvor han maa have løbet. Han forlod os sent paa Eftermiddagen, løb over to Mil, og underhandlede saa med Ap-to-to; men alligevel var han her tilbage igen knap tre Timer efter, at han havde forladt os.«

»Ja, jeg tror, han er den hurtigste Løber, der nogen Sinde har levet.«

»Det er bleven mig fortalt af nogen, der har kendt ham før, at han heller ikke som Dreng havde sin Lige. Blot for Løjers Skyld har han løbet Væddeløb med en Hest, indtil Dyret blev træt og maatte holde op, og noget lignende har han gjort med en Hjort, blev der sagt. Da jeg hørte det, troede jeg, at det var Løgn; men nu tror jeg, det er sandt.«

»Falkefod er paa det rene med, at Udvekslingen maa finde Sted i Nat,« sagde Hardin; »thi saa længe det er mørkt, kan Winnebagoerne ikke spore os; men venter vi til i Morgen, kan de gøre ved os, hvad de vil, og det er derfor, at Falkefod ikke lader Græsset gro under sine Fødder.«

Linden blev nu siddende for at passe paa

Fangen, medens Hardin til en Forandring gik ud for at samle Brænde til Baalets Vedligeholdelse; thi kun saa længe det brændte klart, kunde de holde ordentlig Øje med Sorte Bjørn. Da der var samlet nok til hele Natten, og der var gaaet omtrent tre Timer, gik Linden forsigtig ned til Vadestedet, hvor han skjulte sig i Skoven for at vente paa det lille Selskabs Komme; thi han antog, at nu maatte de snart være der.

»Dette her er den værste Del af hele Forretningen,« mumlede Hardin, da han var bleven alene tilbage med Indianerhøvdingen. »Det gaar ikke an at tage Øjnene fra ham saa meget som tre Sekunder, og jeg er saa træt af at stirre paa det grimme Fjæs, at det vilde være en Lettelse til en Forandring at glo paa en Bavian et Par Timers Tid.«

Endskønt Falkefod havde forklaret Overenskomsten for Sorte Bjørn, var denne dog ingenlunde vis paa, at hans Frigivelse vilde blive til Alvor, og hvis der viste sig den mindste Mulighed for Flugt, vilde han ganske sikkert straks gribe den, og i saa Fald var de to hvide Fanger dødsdømte.

Ligesom Eskimoen er Indianeren i Stand til i næsten ubegrænset Tid at indtage den samme Stilling uden at det generer ham, og kort før Midnat sad Sorte Bjørn i selv samme Stilling, som da Falkefod havde forladt dem. Han havde røget af Piben en halv Times Tid, og idet han lænede Ryggen op imod Træet, der havde støttet ham saa længe, lod han Hovedet synke lidt ned til den ene Side, som om han følte sig overvældet af Søvnighed. Benene var vidt spredte, Armene hang slapt

ned ved hans Side, og han syntes ligegyldig for alt, hvad der skete rundt om ham.

Men Hardin lod sig ikke narre. Han indtog omtrent den samme Stilling en fem—seks Alen fra Sorte Bjørn og paa den anden Side af Baalet. Den spændte Bøsse laa tværs over hans Knæ, og vel vedblev han ikke at stirre ind i Ansigtet paa Høvdingen; men han slap ham alligevel ikke af Syne et eneste Øjeblik.

Muligheden for at kunne flygte var for Sorte Bjørn ti Gange større nu, end den havde været om Eftermiddagen; thi kunde han springe op og smutte hen bag et Træ, da kunde nogle faa Sekunder bringe ham i Sikkerhed for et Bøsseskud.

Som Regel er det ikke let for en Skildvagt at udføre sin Tjeneste, naar han ikke er i stadig Bevægelse. Den, der sætter sig ned for at hvile, kan være temmelig vis paa at blive overrasket af Søvn; men i dette Tilfælde var der dog ikke saa stor Fare for sligt; thi Hardin var i høj Grad ilter af Spænding og slet ikke mere oplagt til at sove, end han var, da han gik bag efter Hesten, som bar Sorte Bjørn derhen.

Men medens han sad der og passede paa Winnebagoernes Høvding, følte han tydelig, at hans Stilling var mere ensom, uhyggelig og trykkende end nogen, han endnu havde prøvet. Til højre for ham flød den mørke Strøm, hvis Rislen mod de nedhængende Grene naaede hans Øren med sælsom Tydelighed. Den svage Vind sukede sørgmodig og klagende i Grenene over hans Hoved, og foroven og rundt om sig syntes han at høre selve Ensomhedens hule Stemme, ligesom Havets Mumlen synes at naa den rejsende, som lytter efter den, længe før han kommer dertil.

Indianeren syntes at antage alle mulige fantastiske Skikkelser. Undertiden var det, som om han voksede til en kæmpemæssig Størrelse, saa at han ragede højt op mod Himlen. Derefter voksede han ud til den ene Side og fik et umaadeligt stort Hoved, saa blev Overkroppen vredet til een Side og Underkroppen til en anden, og endelig blev han igen saa høj som et Bjærg, stillede sig paa Hovedet og sparkede til Skyerne med Fødderne.

Efter at dette var bleven ved en Tid, svandt Indianeren igen ind til sin sædvanlige Størrelse og dansede Hopsa rundt om Baalet uden dog at gøre den mindste Støj, og, som om han var træt af alle sine Krumspring, dejsede han til sidst ned paa Jorden igen med Ryggen mod Træet, lod Hovedet synke til den ene Side og faldt i Søvn.

Om den stakkels Hardin kunde have udholdt den skrækkelige Spænding, til det blev lyst, er meget tvivlsomt; men til Lykke for ham blev han ikke sat paa Prøve saa længe. Han var begyndt at føle sig saa fortvivlet, at han fristedes stærkt til at lægge Bøssen til Kinden og skyde sin Fange for at faa Ende paa sine Lidelser; men netop som han syntes, at han ikke kunde udholde det mere, blev han befriet for sine Lidelser ved at høre Lindens Signal fra Vadestedet. Det lød ganske klart og tydeligt og fulgtes af en Meddelelse, der blev udtalt i en almindelig Samtaletone, men ikke desto mindre ogsaa lød ganske tydelig:

»Alt er i Orden, Hardin! Bowlby og Terents er kommen!«

Endskønt Indianerhøvdingen ikke forstod Ordene, fattede han dog deres Mening og sprang op i samme Øjeblik som Jægeren. Denne sidste afkastede den Byrde, der nu saa længe havde knuget

ham; leende rakte han Høvdingen hans Bøsse og sagde: »Gaa kun, vi har ikke mere Brug for dig!«

I Stedet for at springe ind i Skoven fulgte Høvdingen imidlertid med Hardin langs med Strømmen hen til Vadestedet. Men Jægeren frygtede dog ikke for at have ham i Nærheden; thi han vidste, at Linden havde skruet Flintestenen af hans Bøsse.

De var kun nogle faa Minutter om at naa Stien, og ganske rigtig, der sad Bowlby og Terents hver paa sin Hest, medens to Winnebagoer stod i Nærheden. De udstødte adskillige glade Grynt, da de saa deres Høvding komme uskadt tilbage.

»Vi vil vente her til de gaar tilbage,« sagde Linden i en dæmpet Tone; »alt er vel nok i Orden; men det er ikke værd at tro dem for godt.«

Uden at skænke de hvide nogen Opmærksomhed, begav Sorte Bjørn og hans Krigere sig tilbage ad Stien i Retning af Lysningen og forsvandt snart for de hvides Blik.

Derefter satte Linden sig op paa Bowlbys Hest bag ved denne, medens Hardin gjorde det samme ved Terents's, og saaledes naaede de over til den anden Side af Vadestedet. Der lod Hardin og Linden sig glide ned paa Jorden, hvorefter de fulgte Falkefods Raad og vandrede rask frem ad Stien indtil Daggry, ved hvilken Tid de var kommen langt bort fra deres Fjender.

Da de var kommen til et Sted, hvor der var godt at holde Hvil, vilde de til at gøre Holdt, da de opdagede, at der var nogen foran dem. Nogle faa Minutter efter trykkede de den henrykte Fred Lindens Hænder. —

Imidlertid blev Falkefod efter Aftale hos Ap-to-to

og hans Krigere; og det var temmelig sikkert den forræderske Rødhuds Hensigt at dræbe den unge Shawanoe, saa snart Sorte Bjørn kom tilbage. Dette skete først længe efter Midnat, og Tilbagekomsten vakte naturligvis stort Røre; thi som alt fortalt var Krigerne deres Høvding meget hengivne, og saa snart de saa ham, flokkedes de om ham og udtrykte deres Glæde paa en lige saa larmende Maade som en Flok Skoledrenge.

Men midt i sin Glæde glemte Ap-to-to dog ikke Falkefod og den Hævn, han vilde tage over ham; og nu vendte han sig imod ham for at fuldbyrde den; men forgæves søgte hans Blik ham alle Vegne, han var intet Steds at se. Under det Røre, som foraarsagedes ved Høvdingens Tilbagekomst, havde den snilde og behændige Shawanoe set Lejlighed til ubemærket at liste sig bort og var allerede nu et godt Stykke paa Vej ad Stien til Greville.

Han indhentede sine Venner, da de var omtrent fem Mil fra deres Landsby. De havde skudt noget Vildt og var netop i Færd med at tilberede sig et Maaltid, det sidste, de behøvede, inden de naaede hjem.

Falkefod blev naturligvis modtaget med overstrømmende Glæde af dem alle, og de vilde endelig have, at han skulde følge med dem til Greville; men idet han trykkede deres Hænder rystede han smilende paa Hovedet og sagde:

»Falkefod elsker sine Brødre; men han har noget at gøre andre Steder, derfor maa han forlade dem,« og uden at sige mere vinkede han med Haanden og ilede bort.

Samme Eftermiddag naaede vore Venner i god Behold deres Hjem.

2 BØGER FOR UNGDOMMEN 2

OVERSATTE FRA ENGELSK

Nye Indianerfortællinger, I. Bind, <i>Edward S. Ellis</i> : Ulvøre, ill.	1.00
Do. II. — — Falkefod, ill.	1.00
Do. III. — — Pelsjægerne, ill.	1.00
<i>Boothby, Guy</i> : Svindlernes Fyrste, I Bog	2.25
— Do. II —	2.00
<i>Carpenter, Edith</i> : Pengene eller Livet	1.00
<i>Day, Th.</i> : Delfinens Krydstogt. En Søroman for raske Dreng	1.25
<i>Doyle, A. Conan</i> : Gudens Øre og andre Fortællinger	1.50
— Sherlock Holmes Opdagelser:	
I En Studie i Rødt, 2. Opl.	2.00
II Lys i Mørket, 2. Opl.	2.00
III De Fires Tegn, 2. Opl.	2.00
IV Rødbøgene, 2. Opl.	2.00
V Den blaa Karfunkel, 2. Opl.	2.00
VI Den forsvundne Brud, 2 Opl.	2.00
VII Det gule Ansigt, 2. Opl.	2.00
VIII Sherlock Holmes Død, 2. Opl.	2.00
IX Baskervilles Hund, 2. Opl.	2.50
<i>Haggard, H. Rider</i> : Dr. Therne	2.50
— Sort Hjerter og hvidt Hjerter	2.00
— Lisbeth. Historisk Roman	4.75
<i>Hope, Anthony</i> : Fangen paa Zenda	1.00
— Kardinalens Halsbaand	1.00
<i>Meade</i> : Det blaa Laboratorium etc.	2.00
— Et mislykket Alibi etc.	1.00

Faas i alle Boglader!

DET JYDSKE FORLAG.

47

